

LIVHUSAREN

KUNGL LIVREGEMENTETS HUSARER

och

LIVHUSARERNAS KAMRATFÖRENING

LIVHUSAREN

Nr 1

1979

SEKUNDCHEFEN HAR ORDET

Vi lever i en föränderlig värld. Ibland kan ändringar kännas besvärande. Varför får vi aldrig arbetsro? — Ändå är vi alla medvetna om att ändringar innebär en nödvändig utveckling.

Inom ARMÉTAKTIKEN sker nu viktiga förändringar. Ett nytt AR 2 planeras utges 1982. Intill dess gäller TR 80 — »Taktiska riktlinjer för 80-talets stridsmiljö». TR 80 håller på att distribueras. Vad förändringarna innebär berörs närmare i en särskild artikel. Här kan kort och gott konstateras att 80-talets stridsmiljö kräver ändringar av 1963 års AR 2.

För utbildningen av JÄGARBATALLJONER innebär TR 80 intet revolutionerande nytt. Studier och försök med jägarbataljonen har skett jämsides med studierna av den nya taktiken. Organisation, utrustning och reglemente är utformade mot dess krav och är i själva verket en följd av TR 80. Befälet vid K 3 står därför väl förberett inför 80-talet och dess krav.

JÄGARFÖRBANDENS HUVUDUPPGIFT är strid i fiendens område. Knapphet på tid och resurser tvingar oss till hårda prioriteringar. Huvuduppgiften — jägarstriden — tar det mesta av grundutbildningen i anspråk. Många frågar sig då om förbanden »bara» kan användas för strid bakom fiendens linjer. Vad kan förbanden göra t ex under ett beredskapsläge?

Vår erfarenhet efter tre års jägarutbildning bekräftar vad vi tidigare trott: Ett förband utbildat för strid i fiendens område är väl användbart för strid i eget område. Om möjligt förstärkt med indirekt eld är jägarskvadronerna lämpliga anfallsförband t ex mot luftlandsättning. Under slutövningens sista vecka visade åldersklass 78/79 goda prov på anfallsförmåga. Den stridsteknik jägarna därvid använde uppfyllde väl TR 80 krav.

GRUNDLÄGGANDE KRIGSFÖRBANDSÖVNING — GKÖ — genomfördes under våren för första gången. Den innebar att åldersklassen kompletterades med inkallade repetitionsoldater från en spaningsskvadron så att en fullständig bataljon kunde samövas under de sista veckorna. Erfarenheterna är goda och kommer att utnyttjas vid kommande GKÖ — för erforderliga förändringar och utveckling till det bättre!

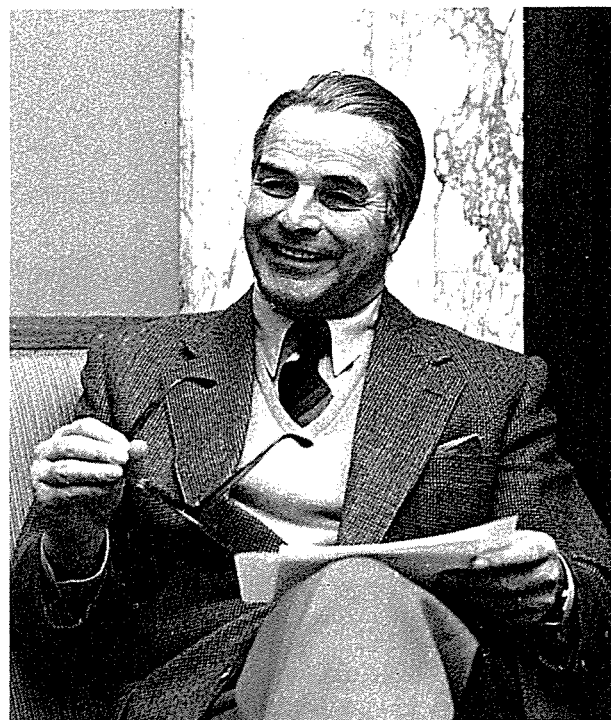
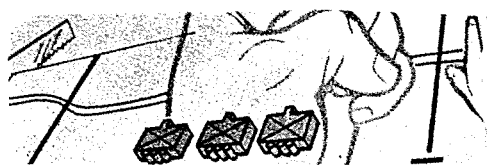
En ny åldersklass har börjat komma in. Den ser ut att vara av samma goda märke som den nyss utryckta! Ett TACK riktar jag till de utryckta och ett LYCKA TILL säger jag till de nya husarerna!

I detta nummer

SEKUNDCHEFEN HAR ORDET	1
TR 80 – VARFÖR DET	3
INFÖR ETT NYTT UTBILDNINGÅR	4
IF YOU AIN'T CAV, THEN YOU AIN'T	5
KAMRATFÖRENINGEN	6
MED ÖVERSTYRELSEN I VÄRMLAND	6
VÄRMLANDSSKVADRONENS ÅRSMÖTE ..	7
MIN TID SOM PBS:are ÄR SLUT	8
PERSONALNYTT	9
EN SKVASSMORGON	10
PERSONALORGANISATIONERNA	11
FLÄKT AV EN SVUNNEN TID	12
THE SWEDISH CAMPAIGN AND THE BATTLE OF BACKAMO	13
NOTERAT	15
»INSIDES»	16
HISTORIEN OM EN REPÖVNING	20
VI PÅ CUI !	22
NU ÄR DEN HÄR !	23
K 3 UND – VAD ÄR DET?	24
EFTERLYSES: SYMBOL FÖR K 3 UND	25
SKÖVDES KAMP OM HUSARERNA	26
MILITÄRA VM I ORIENTERING	29
IDROTT	30
KAMRATFÖRENINGENS FUNKTIONÄRER .	32
I NÄSTA NUMMER	32
UTBILDNINGSGRUPP 79–80	33

3

INSIDES

**FOTO
PRIS
TÄV
LING**

25

LIVHUSAREN

TIDNING FÖR LIVREGEMENTETS HUSARER OCH KAMRATFÖRENINGEN

Ansvarig utgivare: Överste Magnus Olson Redaktör: Mj Eric Berg Bitr redaktör: Kn Carl Adam J Schildt

Distributionschef: Fj Ingvaar Gladh Adress: »LIVHUSAREN» K 3, Fack 603, 541 01 SKÖVDE

Tiden går — och pendeln slår... Det är dags nu igen... I början på 70-talet satt jag i samma dilemma som nu — att svara för en förbandstidning. Inget har förändrats, frågorna och problemen är desamma. Varför är det så svårt att få in bidrag? Tidningen är ju allas angelägenhet och forum! OK, LIVHUSAREN är inte den mest prioriterade verksamheten på K 3 men det finns de som har (TAR SIG) tid... Tack o lov! Det kan DU göra också! Det räcker med en idé eller två rader. Precis som med fall-skärmshoppet — bara Du tar det första steget...

Nu är det sluttjatat! I fortsätt-

ningen blir det inte mer kvirr om svårigheterna att få in bidrag, det är ju det det skrivs om mest i våra förbandstidningar. Vi ser framåt och lutar på Dig!

De i avstavningskonsten förfarna kommer förmodligen att få hicka efter att ha läst det här numret. Det är gott om avstavningsfel men som vanligt idag finns det alltid en förklaring. För »sättning» av texten har vi av VOLVO fått låna en s k IBM Composer och den bristande rutinen har medfört att vi ännu inte nått ända fram. Jag vill passa på tillfället att framföra ett varmt tack till PR-avdelningen på Volvo för att de

så välvilligt ställt maskinen till förfogande.

På annan plats tas nästa nummer upp. Det finns anledning att gå in på LIVHUSARENS utformning. För VEM görs den? HUR skall den se ut? VAD skall den förmedla? Det finns synpunkter och idéer! Men är de de rätta?

Har Du synpunkter, hör av Dig! Det är få som gör det. Därför är det alltid lika roligt när någon bryter mönstret. Som t ex Carl V Åhman i Göteborg, Heders!

KOM IGEN!

TR 80 — Varför det?

Ett nytt Arméreglemente är under utarbetande. Det kan förväntas 1982. Intill dess gäller TR 80, (Taktiska riktlinjer för 1980-talets stridsmiljö) som innehåller de viktigaste ändringarna i förhållande till 1963 års AR 2.

TR 80 kommer att tas upp i samband med orienteringar och befälsutbildning vid förbandet.

I nr 4 av ARMÉNYTT 1979 med preliminär utgivningsdag 790904 kommer en artikel om TR 80. LÄS DEN!!

C K 3 ger Dig här svaret på » TR 80 — varför det? »

Vår taktik bestäms av en rad faktorer. De viktigaste är följande:

- Hur vi bedömer att ett angrepp mot oss kan komma att ske och med vilka medel — HOTET MOT OSS
- Hur försvaret avses genomföras — VÅR STRATEGI
- Våra förbands ORGANISATION och UTRUSTNING
- Våra förbands UTBILDNING
- Den tekniska utvecklingen

Alla dessa faktorer har förändrats sedan AR 2 skrevs.

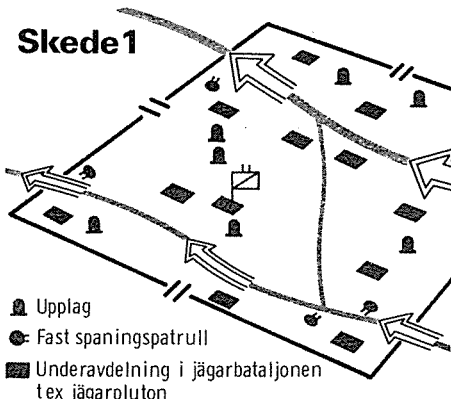
För ett litet land blir det allt svårare att hänga med stormakterna då det gäller att utnyttja den tekniska utvecklingen. Kostnaderna blir stora. Å andra sidan medger hög svensk teknologi utveckling inom Sverige av system, som passar just våra förhållanden och vår försvarsidé. Kostnadsutvecklingen har vidare medfört att vår utbildningstid är kortare än i

många andra länder. I gengäld ger oss möjligheten att alltid slåss i eget land förutsättningar att motivera och prioritera utbildningen, som en angripare inte har.

Vi måste ta hänsyn till dessa förändringar och anpassa uppträdandet till dessa. Det gäller att ha en framgångsrik taktik, även under ändrade förhållanden. Krigshistorien har visat att ett litet land med begränsade resurser har förmåga att genomföra, fullfölja och VINNA STRID även mot en totalt överlägsen motståndare. Det är våra förbands förmåga därtill som räknas då omvärlden värderar vår fredsbevarande effekt.

TR 80 är ett OFFENSIVT REGLEMENTE. Det ger oss anvisningar på hur anfallskraften i olika situationer skall utnyttjas. Det ger emellertid också anvisningar om hur vi skall kunna bevara våra förbands stridsvärde i en hårdnande stridsmiljö, där tekniken ger en angripare ökade möjligheter att upptäcka och bekämpa oss. Inte oväntat får vi rådet att till det yttersta utnyttja vårt lands

Skede 1

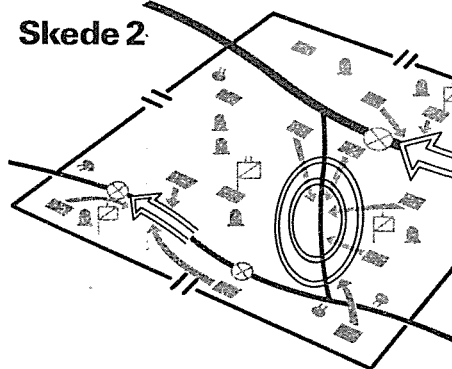
förutsättningar att VÄLJA TER-

RÄNG, VÄDER och TIDPUNKT för striden som gynnar oss och missgynnar fienden.

STRIDEN PÅ DJUPET av fiendens gruppering är en del av TR 80. Därigenom skall fiendens ledning, underhåll, omgrupperingar m m försvåras. Våra jägarbataljoner är särskilt lämpade för sådan strid.

TR 80 innebär också att chefernas roll förändras. Fiendens bekämpning ökar och därmed risken att högre chefers order ej tränger fram.

Skede 2

»Skede 1 och 2» visar ett exempel på Jägarbataljonens taktik i TR 80.

SJÄLVSTÄNDIGHET, INITIATIVFÖRMÅGA och IMPROVISATIONSFÖRMÅGA kommer att krävas i än högre grad, även på låga befälsnivåer. — Situationsanpassat ledarskap kallas det visst. Att gilla läget och ta chansen i flykten kan man också säga. Detta är inte något nytt för kavallerister.

Sätt Dig in i TR 80 — det är ett bra bidrag till bevarande av fred och frihet.

Det nya utbildningsåret 79/80 började egentligen redan för över ett år sedan. Då översändes till MB och CA preliminär budgetering av kostnader. Hösten 1978 gick beställningar på skjutfält och skjutbanor in till berörda myndigheter. Vidare begärdes det antal värnpliktiga ur olika kategorier som nu har börjat rycka in. Mycket var sålunda gjort innan utbildningsåret 79/80 ens kunde skyntas vid horisonten.

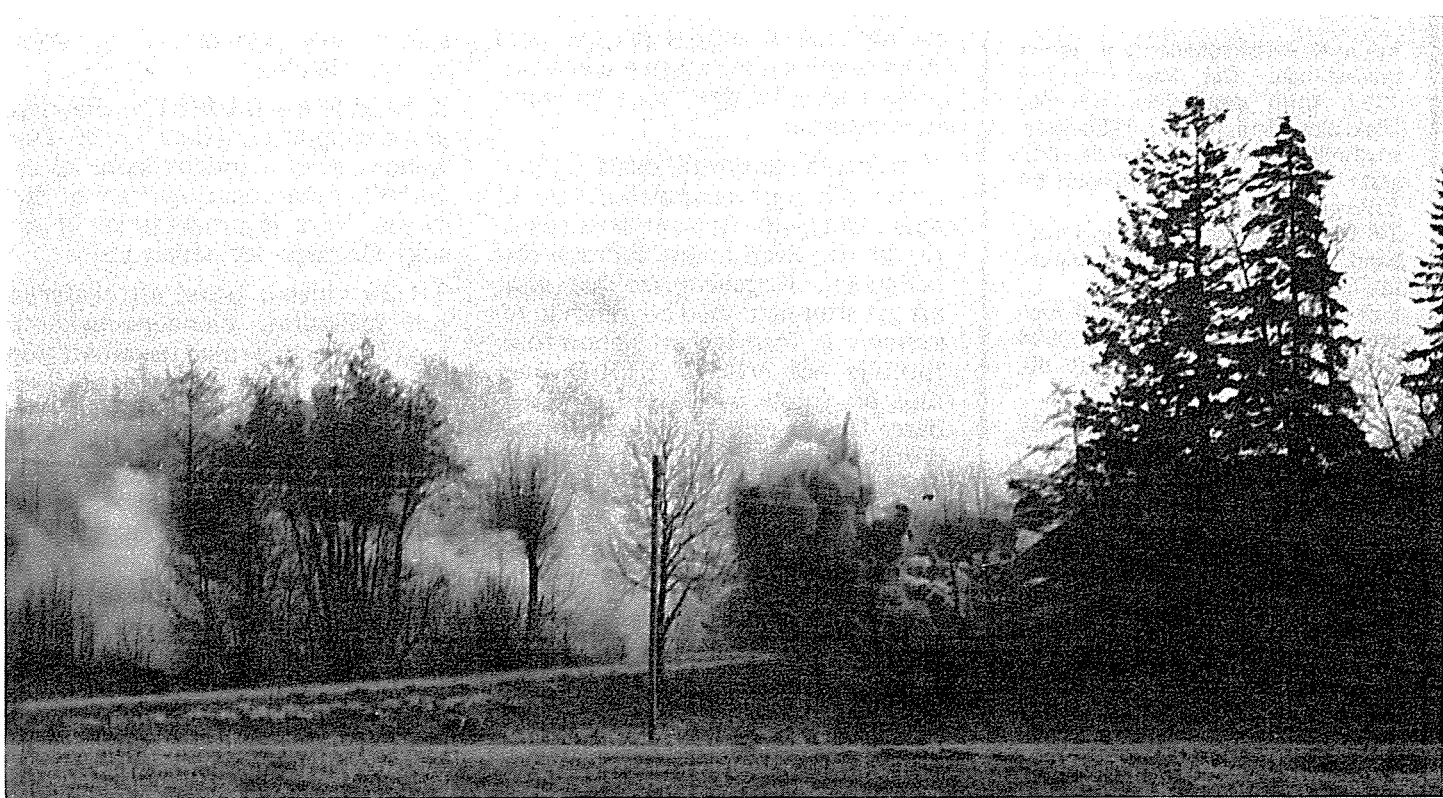
När föregående åldersklass ryckte ut i slutet på mars i år startade på allvar planeringen av verksamheten under nästa utbildningsår. Planering på bataljonsnivå, skvadronsnivå och plutonsnivå har så småningom utmynnat i inryckningsförberedelser och detaljprogram för den närmaste tiden. Det har varit en strävan att i planeringen inväva så många erfarenheter som möjligt från gen-

Några stora nyheter finns ej i det planerade innehållet för nästa utbildningsår. Några mindre nyheter kan kanske vara värda att nämnas. Vi är beordrade att med hela åldersklassen --organiserad i en jbat -- delta i Milövning VÄST 79 i slutet av september. F- och G-värnpliktiga har då sex veckors utbildning bakom sig. Vi kommer att med en JSKV i taget gå till InfSS skjutfält KVARN i Östergötland. Syftet är dels att skjuta stridsskjutningar och dels att ge ka-

Under gånget utbildningsår prövade vi ett nytt system för genomförande av KFÖ med jskv. En KFÖ-jskv kompletterade åldersklassen till en fullständig jbat under de sista veckorna av åldersklassens grundutbildning. På detta sätt kunde de värnpliktiga redan under grundutbildningen få insikt i sitt krigsförband. Motsvarande blandning av KFÖ-förband och åldersklass kommer att ske även under nästa utbildningsår men för en annan »krigs-jbat».

Chefen GU-bataljon, övlt Arne Håkansson:

Inför ett nytt utbildningsår

Föreläsning för Militärhögskolans stabskurs hösten 1978, bron söder om fältarbetssalen: 2.jplut/4.skv visar hur man utför förbindelseavbrott. Det kommer även det här utbildningsåret!

omförd utbildning. Därför har representanter för de olika befälspersonalorganisationerna och för de värnpliktiga deltagit från början av verksamhetsplaneringen.

Organisation, utrustning, reglementen och metodik för JBAT börjar nu få stadga. Detta underlättar utbildning och planering. Det bör medföra en efterhand lugnare, säkrare rytm i utbildningsarbetet, vilket är till gagn för såväl effektivitet som befäls och värnpliktigas känsla av trygghet och tillfredsställelse.

vallerieleverna på InfSS bättre förutsättningar att öva sig i truppföring och trupputbildning på jägarförband.

Vi kommer för det tredje att i ökad utsträckning utbilda oss i anfallsstrid för att få anfallsmetodiken som grund för jägarstriden. Vi hoppas därmed bli en vinna ökad förmåga för krigsförbanden att kunna verka inom av våra trupper behärskat område t ex vid anfall mot luftlandsättning.

Känslan och respekten för sambandet mellan grundutbildning och repetitionsutbildning hos befäl och värnpliktiga borde naturligen öka alltmer efterhand som de under grundutbildning skapade jbat återkommer som repetitionsutbildningsförband. Våra resurser i befäl, värnpliktiga och utbildningsförutsättningar i övrigt skall räcka till för både grund- och repetitionsutbildning.

Det är vi som måste avväga våra insatser och ansvara för krigsdugligheten i jägarbataljonerna.

Utbyte av officerare olika länder emellan är en tämligen vanlig förekomst. I detta utbyte deltar även Sverige, fast det är kanske inte så väl känt, framför allt inte motiven och därför ibland kritiserat. Det påstås att vår alliansfrihet skulle lida skada. Tvärtom — utbytet bidrar med all sannolikhet till att det främsta målet för vår säkerhetspolitik, att trygga freden, uppfylls!

Som ett led i detta utbyte besökte C PBS, kn Mats Göransson, under två veckor i mars, en amerikansk pansarspaningsbataljon ingående i den amerikanska armén i Västtyskland. Under motsvarande tid besökte K 3 av en amerikansk kapten, varom Ni kan läsa på annan plats.

Skvadronchefens (?) helikopter. Jmfr med vår VWbuss...

If you ain't Cav, then you ain't

En måndagmorgon i februari blev jag kallad till sekundchefen som sa: Du får en minut på dig att svara ja eller nej, om du vill resa till Tyskland.

Ett par veckor senare landade jag på Frankfurts flygplats.

Det var frågan om växeltjänstgöring i Amerikanska Natoarmén. Platsen hette Sandhofen, några mil norr om Heidelberg. Förbandet var en Pansarspaningsbataljon ingående i 8. div i Rhenarmén. Här har amerikanerna tagit över ett flygfält med förläggning från Luftwaffe efter 2:a världskriget.

Snabbt lärde jag mig att även amerikanska kavalleriet håller hårt på sina traditioner. T ex: Alla soldaterna hälsade med cav sir! Skvadronens valspråk var: If you ain't cav, then you ain't. Maten åt man i något som man kallade messhole. Man kunde välja bland 6 rätter varav två alltid var hamburgare. The messhole drevs av trossplutonen.

De första dagarna gick åt att bekanta sig med trupp och materiel. För en svensk kavallerikapten var det rena julafton när det gällde materielen. Som att kliva in i gottbutiken.....

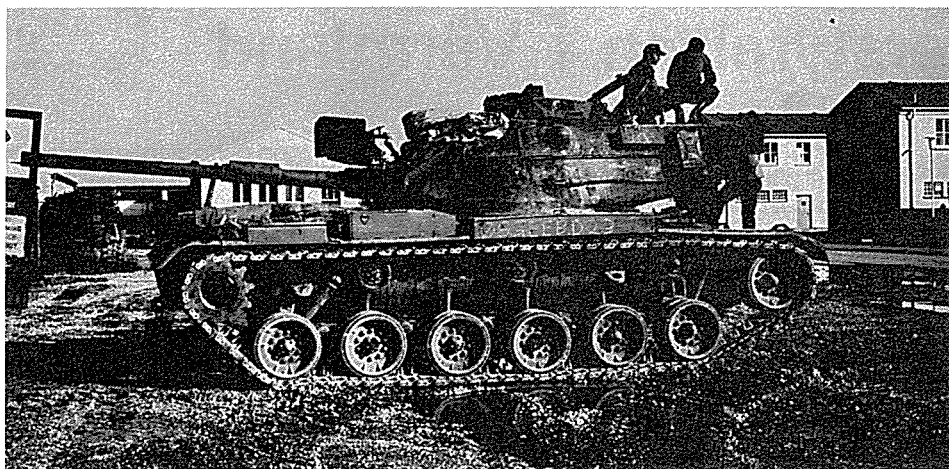
Sherridan som tidigare ingick i organisationen hade tagits ur bruk främst p g a att när man avfyra kanonen så stegrade den sig till 3:e bärhjulet.

Första övningen i bataljon sen 10 månader skulle vara en marschövning. På egen begäran så blev jag tankcommander och fick min stridsvagn. Övningen började med larm kl 0200 och 0430 så var förbandet marschfärdigt (beroende på förvaring av eldhandvapen), Marschväg var Autobahn några mil i S riktning och därefter tillbaks till förläggningen, för att fortsätta dagens övningar. När jag kom ut på autobahn med min stridsvagn, var täten på väg in, detta var en upplevelse att se.

Jag deltog också i en tredygnsövning där övningsändamålet var marsch, förläggning och strid. Även denna övning fick jag min stridsvagn som jag vid det här laget hade lärt mig en hel del om. Man hade mycket svårt att hitta när man rörde sig i terräng, orientering med karta och kompass hade övats för lite. För första gången sov jag också i en stridsvagn. Efter att ha sovit på detta sätt, kan jag bara konstatera, att skärmskyddet är ett himmelrike. Här sov hela besättningen, 4 man, i sina stolar, skruvade som S, med benen på varandra och ibland i varandras ansikten.

Jag fick också demonstration på sjukvårdsberedskapen. En sergeant blev medvetslös, 20 minuter senare landade en helikopter som tog honom i säkerhet.

Forts sid 11

Kn Göranssons stridsvagn!

Min följeofficer hette cpt Thomas Nowak, och var skvadronchef. Jag tjänstgjorde på hans skvadron i stort sett hela tiden. Det jag fick uppleva var det vardagliga livet vid skvadronen.

Organisation var för bat 3 st skv och en stabsskv ungefär 600 man. Varje pluton hade 4 st stridsvagnar (M60 A 1 53 ton) 5 st pansarskyttefordon och 3 st motorcyklar.

KAMRATFÖRENINGEN

Vi har nu hunnit ett par månader in på år 1979. Det är tid för **Kamratföreningen**, att efter den långa, stränga och snörika vintern vakna upp och försöka intensifiera föreningsarbetet.

1978 var ett relativt gott år. Tyvärr kunde den planerade »Vårutfärden» icke genomföras, då ett allt för litet antal medlemmar hörsammade kallelsen.

Regementets Högtidsdag firades traditionsenligt 4/12 1978. Till stor glädje för såväl regementsledningen som styrelsen deltog osedvanligt många medlemmar i minneshögtiden.

Vi kunde räkna ett 60-tal deltagare i lunchen och årsmötet samt ett rekorddeltagande av våra medlemmar i kyrkmarschen på morgonen (42st).

Till styrelse m m för 1979 valdes:

Ordförande: Stig Aaby-Ericsson

Vice ordförande: Fredrik Olsson

Sekreterare: Rune Smedberg

(Tfn 0500/16301) Bäckvägen 24

541 00 Skövde

Kassör: Eskil Björk (0500/16070)

Skaraborgsgatan 7 541 00 Skövde

Klubbmästare: Claes Ahnell

Ledamöter: Bengt Möll

Valle Sandberg

Suppleanter: Folke Ekesbo

Erik Bergdahl

Revisorer: Claes Beckman

Sven Widlund

De nya stadgarna är nu tryckta och utsändes till medlemmarna inom en

nära framtid. Bl a föreskriver de nya stadgarna att räkenskapsåret är lika med kalenderåret, därav följer att årsmötet inte äger rum den 4. dec, utan vid lämplig tidpunkt en bit in på det nya året. Naturligtvis träffas vi som vanligt den 4/12 1979.

Minnesplaketten och diplom till »Bäste Livhusar, bästa kamrat» är klara och kommer att utdelas för första gången 1980, i samband med de värnpliktigas uttryckning.

Styrelsen har överlämnat bestämmelser för omröstning m m till regch.

Skall en plakett utdelas till en värnpliktig per skvadron eller till en värnpliktig per pluton? Då denna fråga är ganska komplicerad, kommer vi i år på försök att dela ut en plakett per pluton.

Medlemsantalet är f n ca 400. En ökning har skett de senaste åren, men rekryteringen kan inte anses som fullt tillfredsställande. Före uttryckningen kommer årets värnpliktiga att få en särskild orientering om

Kamratföreningen, om medlemskap mm.

Vi vädjar till regementets befälskårer, att dess medlemmar förhoppningsvis till 100% söker medlemskap i **KAMRATFÖRENINGEN!!**

MED LIVHUSARHÄLSNINGAR! STYRELSEN

Kassören i LIVHUSARERNAS KAMRATFÖRENING i Skövde vädjar till de medlemmar som ännu ej inbetalt medlemsavgiften för 1979 att göra detta snarast. I god tid inbetald avgift sparar arbete för kassören och inte minst porto för föreningen. Portot är ju numera så högt att detta utgör en av de större utgiftsposterna för föreningen.

Har tidigare översänt inbetalningskort förkommit så går det lika bra att använda postens inbetalningskort. Postgironumret är 9 72 59 - 6

Årsavgiften är 15 kr. Skulle Du vilja bli **STÄNDIG MEDLEM** är engångsavgiften 100 kr.

Genom medlemsskapet säkerställer Du att Du alltid får tidningen **LIVHUSAREN!**

Du som ryckte ut i mars eller maj i år och inte redan är medlem — **TA CHANSEN!**

Du vet väl att nästan varenda en av killarna på 2.jplut gick med! De Du..

Med Överstyrelsen i Värmland

Vid Överstyrelsens årssammanträde 1978 hade Värmland- Bergslagsavdelningen förklarat sig villig att stå för värdskapet 1979. Stor var därför glädjen och förväntan när kallelse kom om samling vid Frödingstenen i Alstern strax öster om Karlstad för årssammanträde 1979.

Kall snålbläst och ett och annat regnstänk tog inte intresset från Värmlandsordförandens Claes Horn af Åminne skildring av Gustav Frödings uppväxtår i Alsterdalen och de sidor i skaldens diktning som speglas i den vackra Frödingstenen. Efter ett kort besök vid Alsterns herrgård där Fröding föddes 1860 för vi så vidare till Geijersgården i Ransäter.

På denna genom släktföreningens försorg så väl bevarade Ransättersgård föddes **Erik-Gustaf Geijer** 1783. Vi fick uppleva en mycket fin visning av de olika rummens sevärigheter och höra en av den svenska kulturhistoriens centrala gestalter beskrivas av vår ciceron Gunnar Österberg.

Därför fortsatte färden mot slutmålet Rottneros. Efter inkvartering i kavaljersflyglarna och en kort kaffepaus gjorde vi en timmeslång rundvandring genom de magnifika parkanläggningarna runt Rottneros herrgård. Sakkunnig ciceron var vår värdinna **Ebba Horn af Åminne** som med verklig inlevelse beskrev en del av sin fars verk och tankarna bakom dem.

Före middagen genomfördes årssammanträdet under regementschefens **Magnus Olson** ordförandeskap. Bland annat beslutades att inköpa ett begränsat antal av föreningens silvermedaljer. En plakett förevisades som framtagits för att årligen delas ut till »Bäste soldat - Bäste kamrat» vid regementets grundutbildningsbataljon. Lokalavdelningar och enskilda medlemmar uppmanades till ökad medverkan i tidningen Livhusaren. (Så skall det låta! Och resultatet.....? Sätt. anm!). Nästa årssammanträde skall hållas i Skövde, 1981 har Göteborgsavdelningen åtagit sig värdskapet.

Forts nästa sida

Forts från föreg sida

Dagen avslutades med att vi alla som gäster i Värmlandsordförandens hem fick njuta av en härlig middag. Historierna på värmländska, göteborgska och västgötska blev många och kvällen blev sen. Vad vore livet utan »de gamles» historier.

Söndagsmorgonen kändes som en vårmorgon. Solen sken tidigt från blå himmel och vi förstod att våren trots allt var på väg. Efter morgonkaffet lämnade regementschefen en orien-

tering om aktuell verksamhet vid regementet.

Före lunch hann vi med en utflykt till **Selma Lagerlöfs Mårbacka**. Här fanns mycket att se och höra om. Husets intendent förde oss genom alla rummen och gav oss en rasande snabbmen klarredogörelse för Selma Lagerlöfs liv, författarskap och efterlämnade inventarier i det vackra huset.

Avslutningsvis åt vi därefter lunch i den vackra Rottneroshallen där vi

trängdes med premiärdagens alla gäster. Vår värdinna fick plötsligt en stor skara gäster att ta hand om, vilket glädde oss.

Då och då förs vi av ödet till små smultronställen. Förmånen att på det vackra Rottneros få träffa och umgås med äldre husarer, höra hur det var förr, detta blandat med värmländsk kulturhistoria är något jag minns med tacksamhet och glädje.

S-H Rizell

Kamratförening VÄRMLAND

ÅRSMÖTET I SUNNE 790512

Värmlandssolen lyste varmt och våren var kommen ute i markerna när 22 husarer sammanträdde i Sunne för att avhålla skvadronens årsmöte. Husaren Per Hedin, i vardagslag diversehandlare i gammal anrik butik, hade ställt den s k Köpmangården, hans släkthem till förfogande, där han och hans syster Carin tog emot oss med gott kaffe och allehanda tilltugg.

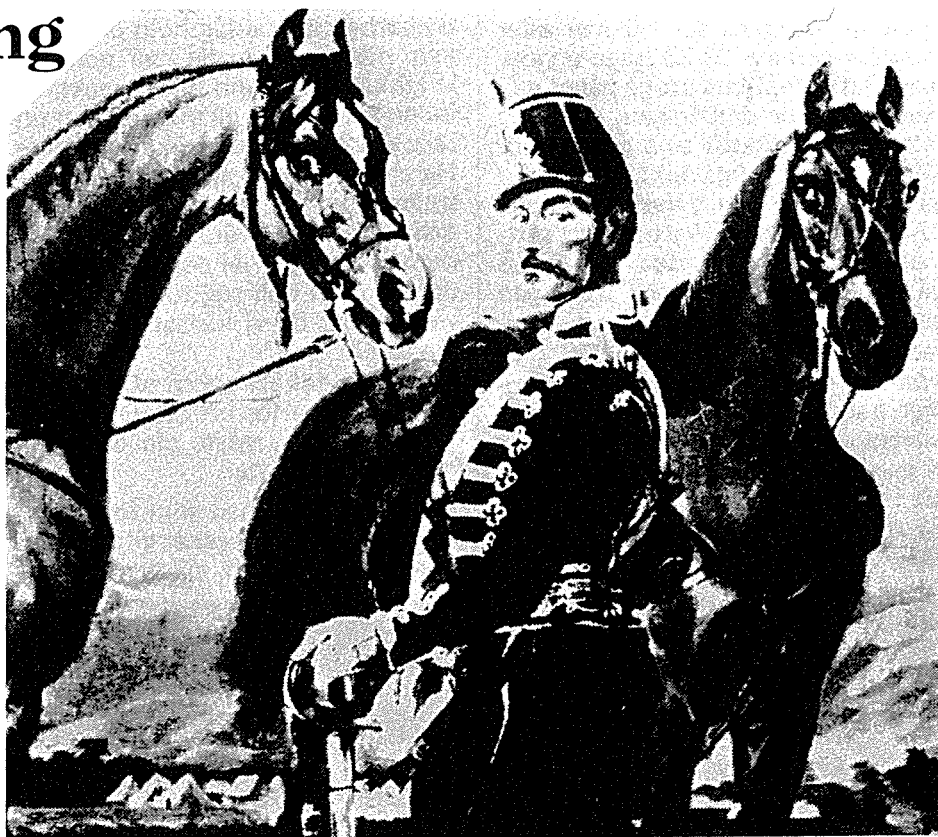
Efter bevärningen (som våra norska grannar säger) så vidtog årsmötesförhandlingarna.

Innan skvch, ryttm Claes Horn af Åminne, Rottneros, hann att öppna sammanträdet, så äskade serg Bertil Hanes ordet, och överlämnade en egenhändigt tillverkad ordförandeklubba med kavalleriemblem. Något som vi hitintills saknat.

Ordföranden öppnade sammanträdet och framförde skvadronens tack dels till familjen Hedin och dels till Bertil Hanes. Enligt styrelsens årsredogörelse och med det tillskott som skedde under dagen, redovisades skvadronens medlemsantal till 52 st, med utlovad förstärkning i framtiden.

Styrelsen omvaldes i sin helhet, med undantag av vice ordf som avflyttat från länet. I hans ställe valdes Bertil Hanes. Ordförande är alltså fortfarande Claes Horn af Åminne, kassör kanslist Nils Ek, Karlstad, sekreterare och nyutnämnd skvadronsadjutant, Caj Fagerberg, Karlstad.

Under övriga frågor redogjorde skvch för den mycket intressanta genomgång som C K 3, överste Mag-

nus Olson höll vid Överstyrelsens sammanträde i Rottneros, helgen 5-6 maj. Skvadronen gladdes åt att den gamla fina kavalleriandan fortfarande lever på regementet och att de nya uppgifter som ålagts detsamma går helt i kavalleriets tecken, trots avhästningen.

Nya medlemmar diskuterades och intressenters namn antecknades för kontakt. Medlemmarna var för sig gör stora ansträngningar att leta upp gamla husarer i länet och detta med god framgång.

Var vi skulle träffas nästa gång diskuterades livligt och frågan stod mellan K 3 och Strömsholm, varvid det sistnämnda alternativet drog det längsta strået. Kanske mest beroende på att ett sådant sammanträde knappast kan hållas annat än en helg

och man då inte har möjlighet att se regementet »i arbete». Skvch tackade medlemmarna för god anslutning och avslutade sammanträdet.

Per Hedin kåserade därefter något om sitt gamla hem, Köpmangården, men även kring en silverkannas historia. Förr ägaren, innan den hamnade i Köpmangården, var en major Ehrencrona, som så småningom fick ett ställe i Sunnes närhet och som Pers far, efter ett idogt detektivarbete, kunde konstatera var förebilden till Selma Lagerlöfs överste Behrenreutz. Kåseriet hölls i en trevlig form och belönades med varma applåder.

Skvadronen åtskildes, en trevlig kamratträff rikare.

CAJ FAGERBERG

Min tid som PBS:are är slut

Min tid som PBS:are är slut. Mer eller mindre hårda övningar, exercis och skjutningar har ersatts med taktik. 11-manna logementet har bytts ut mot 5-manna. Jag har blivit kadett och sådan skall jag förbli under mina sista 3 månader av den 15 månader långa utbildningen, fram till MUCK den 24 augusti 1979. Att den dagen blir en stor dag, lär väl knappast vara någon försvarshemlighet.

Vad innebär 12 månaders utbildning vid K 3 för 60 mer eller mindre normala 20-23 åriga ungdomar. Det går väl inte att ge något generellt svar på den frågan, men nog sätter utbildningen sina spår alltid. Min egen personliga åsikt är att många av oss blivit mer självständiga och psykiskt starkare. Rent fysiskt sett, måste jag nog tyvärr säga, att för oss på PBS har den fysiska träningen varit eftersatt och ibland ganska sporadisk. Bättring önskas! De som kom in med snabbhet i benen kommer nog från PBS med »tuggummi i benen». Det är otvivelaktigt så, att vi genom allt marscherande hit och dit i skogarna, skapat oss en personlig uthållighet både fysiskt och framför allt psykiskt.

fel valla). En vinterövning av normal kaliber bestod mest av: grävning i snö, väta i kläder, is i kläder, snö i kragar, sur ved och 3 soltimmar (under hela vintern). Trasiga pulkor fanns det gott om. Mer behöver jag kanske inte säga för att ni skall förstå hur det var i vintras. Men det kändes fint när man la »ryggsäcken på hyllan» och våren kom smygande.

Vår sista övning skall jag beröra helt kort, den beramade ÖVERLEV-NADSÖVNINGEN.....

Bussarna gick på låg höjd över marken när vi hoppade två och två. »Fallskärmen» hann inte utveckla sig innan vi var nere på marken och ute i skogen för att undersöka fi spaning. Harald Castler och jag träffade så småningom på några fler PBS:are och efter vissa svåra (=felaktiga) orienteringar gick vi och lade oss under en gran och sov tills morgonen väckte oss, då vi fortsatte mot åsa-platsen.

Alla kom till åsa utom två som »bara var borta» för att citera ett känt citat. Allt nog måste plutonen fullgöra sina uppgifter.

Under dygnet som följde fick vi förvånansvärt mycket vila och god mat. I vanliga fall, på »vanliga» öv-

övningen var hård, men bara en föll ihop under en av de sista marscher-na, men denna olyckliga människa var snart på benen igen och deltog med liv och lust i övningen på nytt, och med nya krafter.

Oavsett vad man tycker om militärtjänsten på K 3, håller nog de flesta med mig om, att alla har vi utvecklats under detta året.

En höjdpunkt under vår utbildning var nog högvakten strax före påsk, när PBS 1 o 2 med vaktcheferna kn Göransson och Segell i spetsen stod för den kungliga familjens bevakning.

Högvaktsträningen var ganska kort men ack så intensiv. »Avdelning höger om marsch» ekade mellan Lundabyggnaden och Sambandshuset. Marschmusiken dånade ur högtalarna på högtalarbilen. Lt Hallberg troppade fanor så flisorna rök ur flaggstängerna. Så när dagen för pågången var inne, var vi relativt säkra på, att vi skulle klara vår uppgift. Givetvis var det PBS 2 som stod för den stora pågången, från Sergelsarkaden, genom Kungsträdgården mot Slottet.

Vaktavlösningen gick som en dans och vårt högvaktsdygn började med flaggor, sol och vaktchefen på topp. Dygnet bjöd på lugn och ro så när som på några övningslarm, och så när som på att patrullchefen ramlade ner för trappan till Mynttorget med en saftig duns och inte kunde sitta på hela natten.

Vid avtackningen fick vi beröm för vår insats, och eftersom även PBS 1 erhållit detta tror jag att våra chefer var lika nöjda som vi var med resultatet.

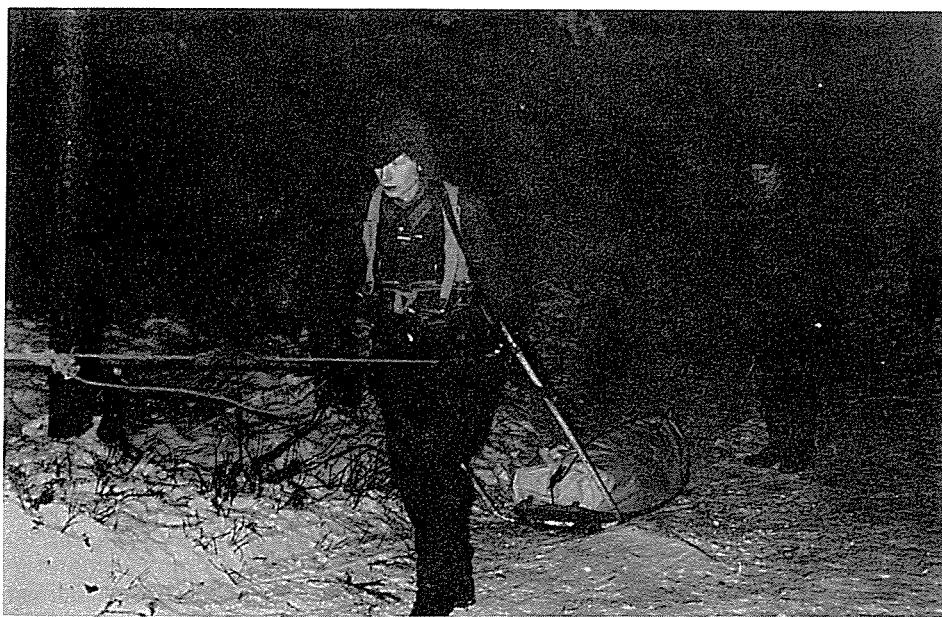
Slutligen ett par ord om KBS där vi nu befinner oss och det blir ord av tacksamhet till våra skolchefer.

Inte kunde vi väl drömma om, att en »vanlig» trist skvadronskorridor skulle kunna ändras till något som detta!!

Jag tror att alla KBS:are på KadS förenar sig i ett jättetack till alla de befäl, som bemödat sig om att vi skall få trevliga och ändamålsenliga utrymmen att vistas i.

TACK!

Håkan Ernklev, Livhusar

Från Jägarövning 4: En av de (fortfarande) hela pulkorna.

Vintern har varit besvärlig och ganska lång. Framför allt har snötäcket varit intakt i nästan 3-4 månader med allt vad det inneburit, av pulkdragning och skidåkning (aldrig har någon blivit så varvad i skidspåren som jag, skåning och stadigt

ningar består vår mat av VA - tillsatt endast vatten-, men i de upplag som var utlagda denna gång låg rå mat: potatis, ägg, kött, bruna bönor m m, och trots allt tror jag att de flesta tyckte att maten var ovanligt god.

PERSONALNYTT

Personal i tjänst utanför regementet

Öv Malmström	Fo 67
Öv Blomquist	K 4
Övlt Fornell	K 1
Övlt Grönlund	FMV
Övlt Boudrie	Fst
Övlt Westergren	Milo V
Övlt Sjövall	Milo V
Mj Forssberg	Milo V
Mj Karlsson H-G	KavKAS
Kn Grafström	MHS
Kn Hedström	KavKAS
Lt Johansson	InfSS
Kn de Flon	Fo 11
Kn Hansson	P 4/Fo 35
Kn Lundberg	P 4/Fo 35
Kn Dahlman	Fo 11
Kn Älvebrand	FörvS
Kn Munther	P 4/Fo 35
Kn Pettersson	FJS
Lt Ahlmark	KavKAS
Fj Klevheim	Fo 11
Fj Karlsson R S	Milo V
Fj Jonsson	FJS
Fj Edqvist	I 22/Fo 66
Fj Nilsson	StabSbS
Serg Pettersson	T 4
Fu Johansson	GS 2 I 15
Fu Grepp	GS 2 I 15
Fu Forsgren	GS 2 I 15
Fu Rylander	GS 2 I 15
Fu Carlsson	GS 2 I 15
Fu Hörström	GS 2 I 15
Fu Persson	GS 2 I 15
KonsJönsson	P 4/Fo 35

Reservbefälsnytt

Nytt avtal om reservofficerarnas arbetstid har slutits och avses gälla fr o m 1979-06-01.

Avtalet innebär i korthet att det tidigare gällande Resarb borttages och att Milarb (för aktiva) även gäller för reservofficerarna.

Vid denna artikels skrivande har avtalet ännu ej kommit i skrift till förbandet varför vi ber att få återkomma senare i denna fråga.

I samband med detta har även vissa ändringar gjorts i förordningen om avlöningsförmåner till personal i försvarsmaktens reserver innebärande bl a att lgr F 6 har höjts till F 7 när 114 dagar är fullgjorda av första tjänstgöringsperioden. Denna höjning som träder i kraft fr o m 1979-06-01 gäller retroaktivt från 1978-07-01.

Entledigande och kvarstående i reserv

Sjödahl C L-H H 280820-4313
FA/Kn Kav
Entledigande Kav res fr o m 790101
Jacobsson C V R 240626-5039
Mj Kav res
Kvarstår i Kav res t o m 841231
von der Esch H-W K H W

vonder Esch H-W K HW 280127-4172
Mj Kav res
Kvarstår i Kav res t o m 881231
Säflund L G 290510-1438
Kn Kav res
Kvarstår i Kav res t o m 841231

Förordnanden

Göthberg K G E 340609-5326
Mj Kav
Utn Mj RS fr o m 790401

K 3 reservpersonals tjänstgöring under tiden 78-12-01--79-03-31

RO/Kn 280430-3010 Almqvist
Kurs A 52 - 28 dgr
Kurs A 65 - 8 dgr

RO/Kn 350827-2691 Lindqvist
Kurs A 65 - 8 dgr

RO/Kn 391019-1679 Johansson
Kurs A 65 - 8 dgr

RO/Kn 450308-4156 Rosengren
KFÖ Egen K 3 - 33 dgr

RO/Kn 450123-3995 Raihle
KFÖ Egen K 3 - 37 dgr

RO/Lt 470204-1650 Malmström
KFÖ Egen K 3 - 33 dgr

RO/Lt 460704-2472 Collin
KFÖ Egen K 3 - 35 dgr

RO/Lt 480501-5999 Göthe
KFÖ Egen K 3 - 33 dgr

RO/Kn 380629-0353 Zackrisson
KFÖ Annan - 33 dgr

RO/Kn 201008-2461 Malmsten
Mobgengång 13/Fo 51 - 1 dag

RS/Övlt 270323-2914 Ulfsparre
K 3 utb - 21 dgr

FA/Kn 290308-0014 Sjöberg
PA/Fj 190121-6133 Seipel
Mobgengång P 4/Fo 35 - 1 dag

RO/Kn 471210-3995 Haikola
Kurs B 93 - 26 dgr

RO/Kn 330917-5531 Swedberg
KFÖ Egen S 2 - 42 dgr

RO/Kn 270404-1355 Almén
KFÖ Egen S2 - 31 dgr

RO/Kn 410309-0819 Håkansson
Förfenl tjg MBV 19 dgr

RO/Kn 360317-4814 Adlercreutz
Förfenl tjg StabSbS 21dgr

RO/Kn 300426-5959 Hamilton
Förfenl tjg K 3 3 dgr

RO/Kn 280430-3010 Almqvist
Egen SÖB P 7/Fo 11 12dgr

FÖRLÄNGD TID FÖR INLÖSEN AV FÄLTUNIFORM M/58!

Om Du till äventyrs inte har haft möjlighet att lösa in Din m/58 så finns det nu förlängd tid t o m 79-12-31, men då måste Du ansöka hos regementschefen K 3 och där förklara varför Du inte gjort det tidigare

I Västgötajärnvägarnas barndom var tågresan in till Skara lång och tåget gjorde därför ett uppehåll på en halvtimme vid en station för frukost på gästgivaregården, som låg mitt emot stationen på andra sidan landsvägen. Tiden är inne för tågets avgång och stinsen skall just blåsa av detsamma, då konduktören ropar: — Men Hamilton ä ente mä! — Gack över te gästgivarargårn å säj ten! Konduktören går och ropar i dörren till matsalen: — Hamilton, nu kör vi! — Vänta lite, vänta lite, ja sa bara ta lite te å ätterätten. Tåget väntade....

En Skvass- morgon!

Att en bra skvadronsassistent (orädd, omdömesgill, intresserad och förmåga att få förtroende) är guld värd för både värnpliktiga och befäl kan icke nog understrykas. LARS LIDARÄNG, skvadronsassistent på 4. skv 78-79 genomförde sin uppgift på ett utomordentligt sätt och här ger han Er en inspirerad beskrivning av dagen då »allt var som vanligt».

Skvassen lyfter upp ena ögonlocket och kisar mot ljuset som strålar in från fönstret. Från dörren dånar klockan så att han plötsligt får ett intryck, i sitt halvvakna tillstånd, av att spårvagnen mellan Lilla Bommen och Hisingen har förirrat sig in i korridoreen. Han tar sedan de fyra första stegen (som känns som en halv fyramilamarsch) och är framme vid skåpet. Han öppnar det försiktigt och känner hur AK 4an, som han slängde in i skåpet i går, tränger ner stortån ett par cm under golvet naturliga nivå. På detta sätt vaknar hans själv och även hans 11 logementskamrater, i tron att det är beredskapslarm eller något liknande: ty »Hesa Fredrik» vid den här tiden....?

Han klär sig snabbt och kommer en våning ned i trappan då han kommer ihåg att han inte kom ihåg den släta livremmen. Han rusar rätt förgärd tillbaka och tar på sig livremmen men denna gång hinner han bara ut i korridoren innan han upptäcker att han inte upptäcker namnbrickan. Man ser nu den rosenrasande skvassen sparka undan två av sina logementskamraters ben, som de har mittöver gången när de knyter sina skor, fortsätta fram till skåpet, ger det en höger och sedan en uppercute så att det lättar från golvet. Han tvingas inse att det inte är någon idé att förstöra den vänstra näven som finns kvar i gott skick, utan öppnar skåpet på det vanliga sättet med nyckel (den som finns kvar). När han efter tre minuters letande inte hittar namnbrickan sätter han in uteslutningsmetoden och tack vare detta blir skåpsdörren böjd i 45° vinkel när han slår igen den i sitt raseri, som en följd av att han hittade namnbrickan på fältskjortan under vapenrocken.

Han kommer ner till matsalen lagom för att se kön börja komma ut ur dörren. Han ställer sig sist och någon kommer och frågar hur många »poäng» (på vakt och kommenderingslistan) han har. Han (skvassen) försöker först titta efter om frågeställaren är från samma skvadron som skvassen. Namnbrickan är grön

—stämmer så långt. — Få se, nu, namnet Andersson? — »Jaa-ha, du, ehh — vilket nummer har du? — 5990! — Ja, »få se nu, han tänker snabbt Andersson var det 5990 som hade 71 p eller, NEJ det var 5975 som — eller, nej det var 73 p. Få se Andersson 5590, nej 5360, 72 p, nåå 5910 67 p och 5710 5913 p, nej Andersson 3511, 2 p, nej det var IFK mot

FOTNOT: »Skvass» är den gängse militära förkortningen för skvadronsassistent, dvs de värnpliktigas förtroendeman.

AIK. Kortslutningen blir total och 5990 Andersson vänder sig sorgset om, eller är det manne 5975?, och följer med kön fram. Väl framme tar skvassen fyra vita brödsvisor och lägger dem i rosten och om ni nu tror att de inom 3 min skall vara kolsvarva, tror ni fel! De förblir nämligen vita pga att brödrosten är avslagen. Skvassen äter upp, slänger besticken bland pappersavfallet och pappret i hålet för matrester... Sätter in tallriken i plastbacken och får handen indränkt av gröt genom närbkontakt av tredje graden med tallriken innanför.

I utgångsdörren möter han Johansson, eller om det nu var Gustafsson, som frågar hur många poäng... ja ni förstår.

Han går upp och sätter sig vid sina papper och pärmar och försöker reda ut problemet med Svensson som har ledigt på lördag och inte kan gå i vakten, så Larsson får nog

gå i stället, men.... då får ju Karlsson fylla hans plats, fast då blir det för många poäng jämfört med Nilsson, som suttit i kasernvakten och inte får gå nästa dag, till skillnad från Johansson som går hela veckan men ändå inte får fulla poäng, fast Olsson skulle ju eventuellt kunna.... Nähä.... spela fotboll, jaha du...., gick inte det. Osv, osv, etc, etc.

När klockan når två minuter före uppställningstid vaknar han till och slänger på sig vapenrock och bälte och hinner precis ställa upp när givakt kommenderas. Då står han med halsduken 4 cm över kanten på högra sidan och osynlig på den vänstra. Bältets spänne sitter ungefär vid vänster ficklock, som i likhet med övriga är oknäppta, med den skillnaden att högra fickan också hänger med »innanmätet» utanför. Vid avlämningen är det på gränsen att inte gruppchefen anmäler »Avvikande utrustning, EN!». Och när han står där tänker han bara på vad som skall hända innan kl blir 1300, då han antagligen kommer att somna vid skrivbordet då han går igenom beställningarna på muckartröjor.

Ett av de bästa jobben hittills, pga sin härliga karaktär och naturligtvis även med tanke på syftet — MUCK!

Denna »crazyhistoria» speglar kanske lite (5%) av vad det ibland innebär att vara skvass. Ideliga förfrågningar, innebärande samma sak. Sent arbete på fritid ibland (för att hinna med), men jag är ändå glad att jag fick förtroendet av mina kamrater att bli skvass. Ty samtidigt som det kan innebära mycket jobb på fritid (för min del säkert 50 h) så är det ändå roligt att få insyn i saker som händer i det militära och som kanske alla inte får vara med om. (Förbandsnämnd, PV-frågor m m)

Man lär sig även att organisera saker som Vakt o Beredskap, fester, tröjor, insamlingar osv. Utan tvekan lär man känna flest kamrater och får flest kamrater också (får man hoppas). —Men, räkna med jobb på

Forts nästa sid

Personalorganisationerna

På den här sidan (och mer om så behövs) kommer personalorganisationerna (PO) att fortsättningsvis informera om sina avd och sin verksamhet. Det finns ju fler PO än de militära vid K 3 och i nästa nummer kommer även de med!

POF

K 3 Plutonsofficersförening ansluter fackligt alla plutoff samt plutoffspersonal till furirs grad. Föreningen har idag 56 medlemmar, och det betyder att vi för närvarande har två vakanter.

Föreningens styrelse under 1979 är fj B Carlsson ordf, R S Karlsson v ordf, fj A Liden sekr, fj H Forsberg kassör, fj L Lundberg, T Lövgren, R Johansson, C Johnsson och M Svenningsson ledamöter.

Inom föreningen arbetas det ej enbart med fackliga aktiviteter, utan vi har också en sportkommitte som anordnar tävlingar av olika slag, såsom orientering, skytte, skidåkning m m. Genom vår studieledare L Lundberg, kan om intresse finnes från medlemmarna, studiecirkel i olika ämnen ordnas.

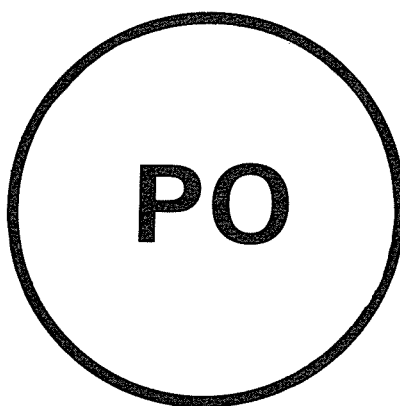
Du nyinryckte som har intresse för militäryrket och då i synnerhet plutoffyrket, tag kontakt med någon representant ur föreningen så kan vi hjälpa dig.

Assar Liden

KOF

K 3 kompaniofficersförening har avhållit årssammanträde varvid följande styrelse valts: ordf kn Ulf Runesson, vice ordf kn Ingemar Johansson, sekr kn Sune Svensson, kassör kn Yngve Persson, övrig ledamot Lt Jens Ramhöj.

Föreningen har enligt tjänsteförteckningen 28 tjänster varav under de senaste åren endast 10-12 utnyttjats för tjänstgöring vid förbandet.

Föreningen ser dock en ljusning för den närmaste tiden i rekryteringshänseende innan nya befälsordningen träder i kraft.

Från föreningen tjänstgör för närvarande vid främmande förband 8 st kompaniofficerare.

Flera kompaniofficerare ansvarar för centralt ledda övningar i motor, samband, idrott, rättsvård för såväl värnpliktiga som befäl.

Ulf Runesson

OF

OF K 3 — Livregementets Husarers Officersförening — är vid K 3 den fackligt verksamma lokalavdelningen av Svenska Officersförbundet (SOF).

SOF organiserar regementsofficerare och många reservofficerare. Vi har funnit en naturlig hemvist för regementsofficeren (läraren/ledaren) i den opolitiska organisationen SACO/SR. För många år sedan var det inte tänkbart att regementsofficeren skulle organisera sig fackligt. Detta medförde att SOF i början hamnade i fackligt bakvatten. Nu förtiden blåser det emellertid nya vindar. Medlemmarnas fackliga intresse har ökat mycket kraftigt och SOF är idag tveklöst ett förbund som kan driva sina medlemmars intressen. Grunden för SOF:s ageranden i fackliga sammanhang kan kortfattat beskrivas så här: Man verkar för att medlemmarna från en god grund skall finna stimulans i en ständig utveckling där ansvar och kunskap är viktiga delar.

OF K 3 styrelse består av relativt unga regementsofficerare. Det vittnar om det ökade intresset för framtiden. För år 1979/80 har styrelsen följande sammansättning: Ordf mj Lennart Jarvén, vice ordf kn Carl Adam J Schildt, sekr kn Johan René infosekr kn Anders Johansson, ledam kn Torbjörn Granquist och Greger Platerud, suppl kn Philip Segell och Lt Nils-Erik Nilsson

Anders Johansson

Forts från föreg sida »En....

fritid också, även om det är självklart att du får tid på tjänstetid, men det finns skäl som medför att det inte blir så. T ex, dina chefer blir irriterade över att du är »ledig» för ofta och har det kännits svårast för mig: Att veta att kamraterna får göra mycket av det jobb som jag var borta ifrån; gruppvård m m.

MEN, som sagt var, huvudintrycket är mycket positivt för du får många kamrater som du kan hjälpa på många olika sätt och ställa upp för, vilket är inspirerande.

Forts från sid 5 »If you airft

Intryck som jag fick var att, soldaterna var mycket duktiga att arbeta i mörker. Man var vidare väl övade på sin materiel. På materielsidan har man stora ekonomiska resurser, ex. nästa generation riktmedel i amerikanska armén är termosikten. Effekten blir att man kan strida lika bra i mörker som i dagsljus, rök kommer man att kunna se igenom. Men även om man har bra materiel så måste man ha bra soldater. De sociala problemen, narkotika och sprit, var ganska stora för sol-

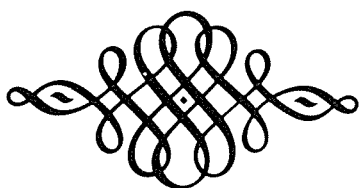
daterna. Man är mycket väl medveten om detta och har olika rehabiliteringsprogram för de som råkat illa ut.

Ett bestående intryck är också att soldaterna är lika vart man än kommer. Resor som den här bidrar i stor utsträckning till att skapa större förståelse mellan länder, människor och vad man sysslar med och varför.

Mats Göransson

fläkt av en svun- nen tid

Major Torsten af Geijersstams namn har stundom skymtat i »LIVHUSAREN». Han är en trägen traditionsvårdare vid vårt systerregemente Livregementets grenadjärer i Örebro. Nyligen har han till bildarkivet i vårt regementsmuseum skänkt ett antal kabinettsfotos från detta sekels början, främst av officerare vid vårt truppslag. Samtidigt har han till »LIVHUSARENS» förfogande ställt en del minnesanteckningar från sin uppväxttid i Skövde. Hans farfars far var officer på aktiv stat vid vårt regemente under tiden 1820-1856 och en god del av denne anfaders högeläganta uniformsutrustning pryder vårt regementsmuseum.

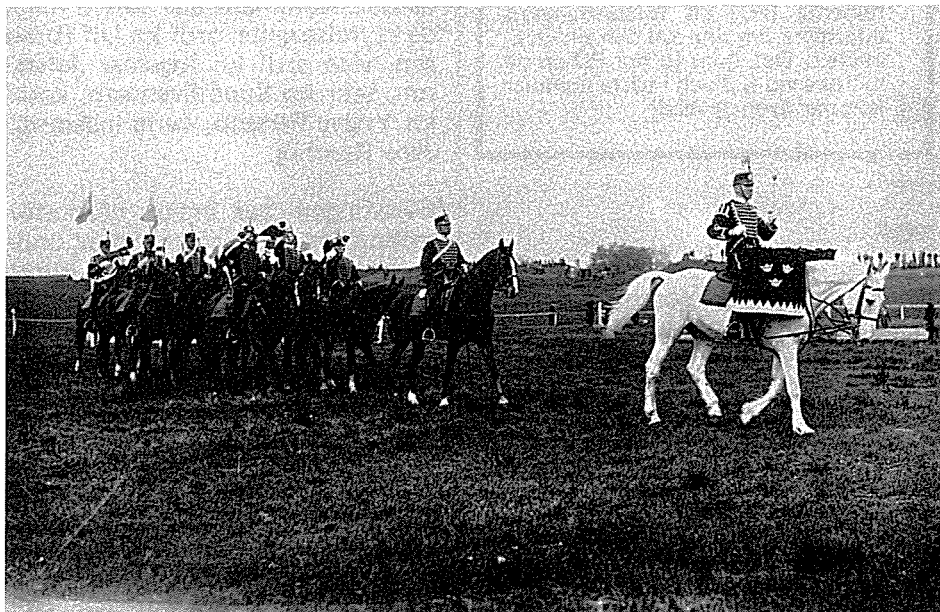
På annan plats har vi berört att Hvoadj Carl V Åhman i Göteborg inkommit med synpunkter och inte minstbidrag till LIVHUSAREN. Detta vackra initiativ kan icke nog berömmas och manar till efterföljd....

Carl V Åhman skriver bl a att LIVHUSAREN i några nummer framåt borde ha artiklar som minner om fältförbanden under 40-talet. Visst kommer vi att ha det — Om vi bara får några.....

Hör av Er! Alla Ni som var med under beredskapen!

Först i raden blir självfallet — Carl V Åhman!

PS. Vi vill gärna också förmedla en uppmaning till uttryckta och uttryckande jägare. Gå med i HEMVÄRNET. I Göteborg (bl a) behöver man Er. Vi återkommer i detta ärende.

K 3 beridna musikkår på den tiden det begav sig.

Härmed en glimt ur minnesanteckningarna:

»En liten episod från den eleganta ryttartiden erinrar jag mig mycket tydligt. Adjutanten vid Lifskvadron fanjunkare Gustaf Bergling skulle fylla 50 år och skulle således avgå ur aktiv tjänst. Det var år 1934. Av en händelse var jag ute på husarheden då jag fick se husarernas musikkår komma ridande ut från kasern och ställa upp ute på fältet där redan en del officerare och underofficerare satt samlade till häst. Det visade sig att man skulle rida till Skul-

torp för att uppvakta Bergling i hans hem.

Strax därpå gav man sig av och jag såg dem i trav bege sig mot Kungshuset och Källedal.

Jag kan endast i fantasin föreställa mig hur det gick till men förstår att det måste ha varit en upplevelse för jubilarer att på detta sätt bli uppvaktad till häst av regementskamrater och få åhöra regementets vackra marsch spelad av den beridna musikkåren med pukslagaren i täten.»

MUSEIFÖRESTÅNDAREN

det var bättre förr!

ELTSOLDATER

Våren 1944, 3. kavbilbataljon
Bataljonchef: Mj A Camp
Test av Stockholms försvar

Skyttekompaniet Sörensen var avdelat som följetrupp till pansarförband och i hårda strider hade vi under natten lyckats bryta försvaret och erövra bro och passage in i Stockholm vid Danvikstull.

Vid de följande häftiga gatustriderna blev vår skyttegrupp vid ett tillfälle nedhållna i skydd av en parkmur, härunder passerades gruppen av några stridsdomare. En av dem böjde sig över vår i skyddet liggande lillegruppchef och kontrollerade dennes truppslagsbeteckning och sade till sin följeslagare: Det är ju K 3are, då är det elitsoldater med.

»Stridsdomaren» var HKH Kronprinsen, sedermera Kung Gustaf VI Adolf.

A Tactical & Practical & American

taktiken och genom att inte variera sig fick man vidkännas kraftiga förluster.

Under ett besök i en jägarplutonsbas följde kn Morgan intresserat

den bristande skolutbildningen.

Den öppenhet som Joe utvecklade och viljan och förmågan att också tala och umgås med jägarna var mycket uppskattad — av alla berör-

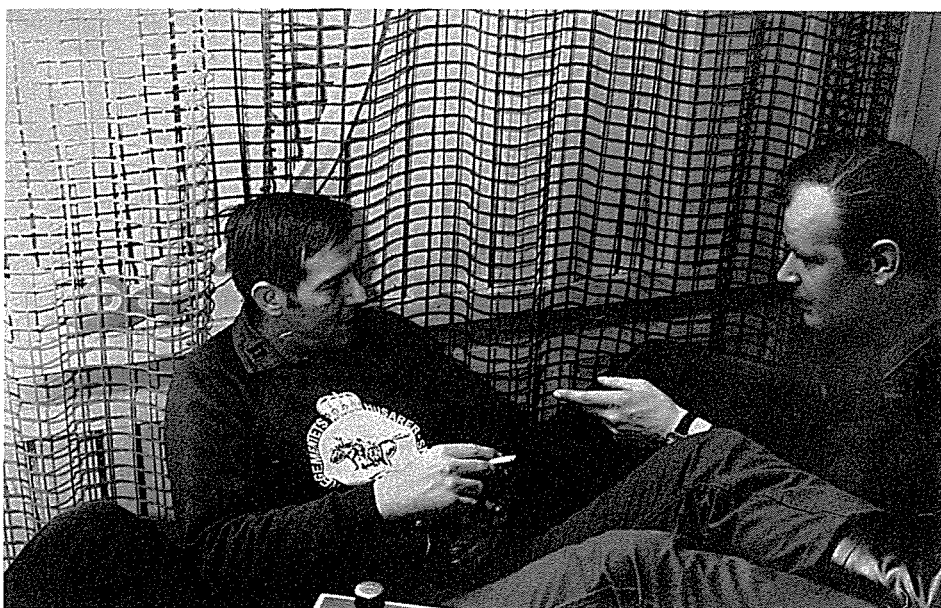
Den 5. mars anlände captain Joseph B Morgan till Skövde f v b till Uddevallaområdet och jägarbataljonens slutövning, som han skulle följa under c:a 10 dagar. Under motsvarande tid tjänstgjorde kn Göransson på ett amerikanskt förband, varom man kan läsa på sidan 5.

Kn Morgan var vid tiden för besökskvadronchef på en pansarspaningsbataljon ingående i 8th Cavalry i Västtyskland. Han hade tjänstgjort c:a 9 år i Europa.

Kn Morgan utrustades med svensk förstärkningsutrustning för att kunna överleva jägarnas strapatser under slutövningen. D v s stor, tung och innehållsrik ryggsäck...

Vi Vi konstaterade tidigt att kn Morgan var en jovialisk och mycket trevlig person. Han berättade gärna och länge om sina upplevelser från varierande platser i vår värld.

Den 6. och 7. mars följde kn Morgan 4. jskv som då var utgångsgrupperad i området söder om Frändefors, beredd att utföra eldöverfall. De intryck som vår gäst fick efter att ha följt bl a tre eldöverfall var att motivation, fältmässigt uppträdande och stridsteknik var av hög klass. Tekniken var likartad den han träffat på på annat håll. Han poängterade under våra diskussioner särskilt förmågan att variera uppträdandet och gav exempel på situationer där man konstant hade skjutit exvis samma tillbakaryckningssignal. Efterhand »lärde» sig motståndaren vad den gröna signalen betydde, anpassade

Joe och »Stibban» (fj Stiebert, 2.skv) i intensiv diskussion.

ett fångförhör som skedde med en ur l 17-bataljonen tagen plutonchefselev. (Nej, det är alldeles riktigt att man inte skall ha förhör i baserna, men här fanns det särskilda skäl.) För att underlätta »följandet» skedde förhöret på engelska och Joe blev imponerad av fångens förmåga att enbart svara: »I can't answer that question», vilket han, som vi övriga, snart konstaterade, mer berodde på en adekvat militär utbildning än

da parter.

Kvällen den 7. åt de som var tjänstefria middag på lokal i Uddevalla under mycket gemytliga former, där även civilbefolkningen fick lära känna Joe, vars representationskonto delvis utnyttjades.

Vår repskvadron (se sid 20) omgrupperade den 8. och 9. till BULIDs skjutfält och övade anfall och eldöverfall med skarp ammunition. Vår vän var imponerad av våra repsoldaters skicklighet med eldhandvapen och understödsvapen. Han provade själv vårt granatgevär men med mindre lyckat resultat. Han berömde realismen i våra övningar, inte minst att vi laddade vapen i utgångsläget. Detta kunde han inte göra under sin fredsutbildning.

Kvällarna, efter mörkerskjutningarna bedrevs i förläggningen med diverse samkväm. Vi diskuterade stridsteknik, utbildning och vapen. Han tyckte bl a att vårt värnpliktsystem var bättre än det man f n

The Swedish Campaign and the Battle of Backamo

PATRIK SÖDERSTRÖM & LEIF GUSTAFSSON

in memoriam

Rolf Örn

En av våra äldsta kamrater, före majoren Rolf Örn, har lämnat vår krets. Född år 1893 tillhörde han liksom sin fader ryttmästaren Gustaf Wilhelm Örn under hela sin tjänstetid vårt regemente.

Hans stora intresse för hästen och hästsporten var förvisso medfött och han fann användning för det från sina pojkår till långt efter sin avgång från aktiv stat. Sitt första ryttarpris erövrade han år 1907 och det kom att följas av många belöningar från tävlingsbanor såväl i vår världsdelen som i USA och Canada. Skövde Fält-rittklubb drog mycken fördel av hans stora förmåga i banläggning och arrangemang vid fältridning.

Under åren 1924-1927 var Rolf Örn lärare i fältridning vid Strömsholm, var därefter chef för Kavalleriets Officersaspirantskola och år 1934 tjänstgjorde han i studiesyfte vid Polska kavalleriet. Efter sin avgång från aktiv tjänst var han länge verksam som ridinstruktör, främst i Göteborg.

Jämsides med sin övriga verksamhet vannlade sig Rolf Örn om och deltog i vården av regementets traditioner. Organisationsförändringar vid regementet gjorde det nödvändigt att skaffa andra lokaler för regementsmuseet än de dittills inom kasernen disponerade. År 1935 erhöles rymlig

Rolf Örn på »Fantomas», imp fr Frankrike

och välbelägen plats därtill inom f d läroverket vid Eric Ugglas plats och det blev Rolf Öorns uppgift att genomföra flyttningen dit samt de nya arrangemangen. Arbetet skedde i värdefullt samarbete med Skaraborgs regementes traditionsvårdare majoren Karl af Geijersstam, som själv var husarättling. Museets tid i de gamla skollokalerna blev ej lång - vid andra världskrigets utbrott evakuerades det till »nägonstans i Sverige».

Rolf Örn tillhörde den generation av kavallerister vilken genomförde de omvandlingar inom vårt truppslag, som skulle nyttiggöra erfarenheterna från första och andra världskriegen. Sin gärning som livhusar genomförde Rolf Örn mot bakgrunden av de gamla normerna »Fasthet, allvar, jämnmod och välvilja!» Hans minne lever.

Sven Littorin

Forts fr föreg sida

hade i USA, nämligen yrkessoldater. Risken med yrkesarmén låg i det sämre urvalet.

Natten mot lördag den 10. erinrade sig Joe plötsligt mitt under en givande diskussion att hans hustru fyllde år. Detta var dock snart avhjälp då han fick hjälp med att ringa till Tyskland. Den gratulation som fru Morgan fick kommer hon förmodligen sent att glömma. Lyckönskningarna bestod bl a av hyllningssång på svenska och engelska av en samling glada Livhusarer.

Under helgen omgrupperades förbanden. I samband med detta träffade Joe våra MHS-elever, som också deltog i slutövningen. Den »träffningen» går numera under namnet »The battle of BACKAMO.» I det slaget deltog förutom ovannämnda även delar av civilbefolkningen och Bacchus.

Joe drog sig inte för kontakt med »fienden». Här ses han ihop med förbandsinstruktörer ur I 17.

Forts sid 28

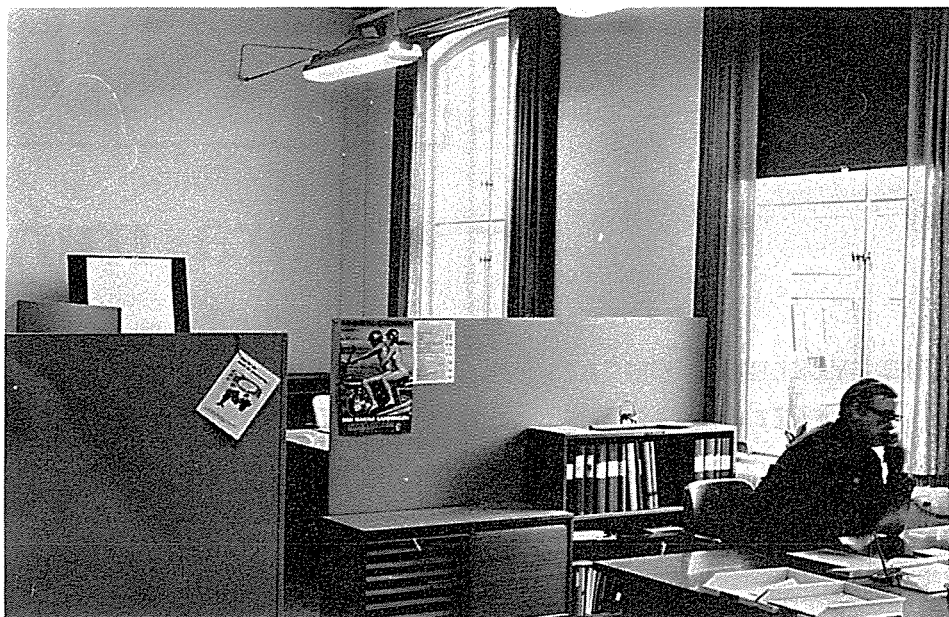
LIVHUSAREN

Har NOTERAT:

ATT

Den s k »Skogsvagnen» nu är helt OK och finns på plats utanför Motoravd. Den används som dagbefälsförläggning, då vi övar utombys.

Ett av K 3:s bidrag till sparandet inom armén. Dagbefälet kostar nämligen mindre pengar om han får ligga i en sådan vagn, som uppfyller alla krav

ATT

Motoravdelningen flyttat in i nya renoverade lokaler (gamla motorlektionssalen). På bilden ser vi fj Pettersson, CBG.

Det är vår förhoppning att de nya lokalerna kommer att gagna motortjänsten och önskar lycka till.

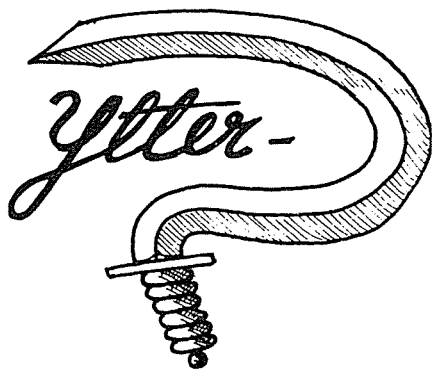

ATT

Man nu fått de s k bildförstärkarna i full utsträckning till K 3. Bilden ovan visar bildförstärkaren apterad på stativ och nedan ser man, hur man ser.....

Bf förstärker, som framgår av namnet, det alltid förefinnande namnet, det alltid förefinnande ljuset 30 000 - 50 000 ggr. Effekten är för den ovane fantastisk och vår exempelbild har välvilligt ställts t ff av SLA som var med på den första demonstrationsövningen i vintras.

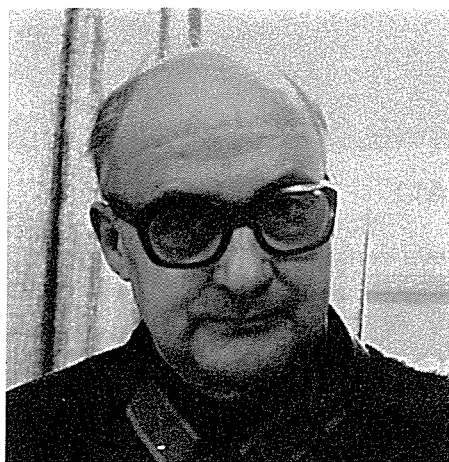

INSIDES

Några minnen från det

FÖRSVARSMINISTERN, FRIHERRE LARS DE GEER:

VAD TYCKER DU OM ATT VI
FÅTT BASKER ?

Bertil Fridolfsson, GU-batexp

Det är BRA! Nu får vi ett utbildningstecken. Ett bevis på att man klarat jägarprovet.

Elsa Zackrisson, köket K 3

Det är ett trevligt inslag. Dessutom bär pojarna här på K 3 den på ett trevligt sätt.

F r o m detta nummer av LIVHUSAREN kommer vi att under »INSIDES» låta en gästkrönikör komma till tals. Vad är då naturligare än att vi börjar med försvarsmministern? Inte endast i egenskap av chef för försvarsdepartementet utan även för att fullfölja familjetraditionen — att ha något att berätta. Vi hade ju förra numret glädjen och nöjet att se Gerard De Geer, Lars De Geers fader, som medarbetare.

Hästen och allt vad därtill hör var ju före arméns motorisering inte enbart en sak för kavalleriet. Alla truppslag använde hästar — i större eller mindre omfattning — och intresset och kunskaperna fanns på fler händer än inom kavalleriet, vilket inte minst gångna tiders OS-medaljer vittnar om. Inom artilleriet fanns det särskilt gott om hästar och vad det innebar kan Ni ta del av i »Några minnen från det hästanspända artilleriet.»

När den sedemera så berömda Erwin Rommels pansardivision den 16 maj 1940 bröt igenom Maginotlinjens norra »gångjärn» vid Sedan för att sedan snabbt fortsätta ända ut mot Engelska Kanalen, så var undertecknad »stångkusk» på ett hästanspant artilleribatteri som övade körning i »dubbellinje» på Näsby fält utanför Kristianstad. Ett fältstarkt 10,5 cm haubitsbatteri bestod då av 4 haubitser, betjänade av 142 man och dragna av 114 hästar. Kommandoordet »dubbellinje» — som måste uttalas med tordönsröst för att höras i hästtramp, svängelskrammel och hjulgnissel — innebar att alla batteriets fyra

hästens tyglar höll kusken normalt i vänstra handen, varvid den högra var fri för att sköta en kort och rätt »vänlig» läderpiska eller för att vid behov ta hand om högerhästens tyglar om denna skulle styras åt annat håll än vänsterhästen. Hästparet närmast pjäsen kallades »stånghästar», nästa par »mellanhästar» och det främsta paret »förhästar». Bredvid förhästarna red — i nästan alla formeringar — avdelningschefen själv, tillika pjäschef då pjäsen gått i ställning.

Efter de fyra pjässpannen kom — vid den förut nämnda formeringen i »dubbellinje» — fyra ammunitionsspann. Dessa

pjäser körde parallellt med varann, med sådan rättning att alla de åtta pjäshjulen från sidan skulle se ut som ett enda. Före varje pjäs gick en tvåhjulig föreställare, på vilken tre servismanskap satt. Föreställarna hade handtag på sidorna, och rättningen kunde även kontrolleras genom att man från sidan skulle se ett »hål» genom alla dessa handtag på en gång, vilket i skritt var lätt, i trav något svårare och i galopp rätt svårt. Framför varje föreställare fanns tre par hästar — som regel mobiliserade sådana som kom direkt från jordbruket — med en kusk på varje vänsterhäst. Såväl den egna hästens som höger-

såg i princip exakt likadana ut som pjässpannen, men istället för pjäs drogs en med ammunition lastad tvåhjulig ammunitionsvagn. I ett tredje led kom så alla trossens fordon, kokvagn, packvagnar och en redskapsvagn, några sexspända men de flesta fyrspända. Kraven på rättning i detta sista led var mindre, eftersom fordonen såg olika ut och var olika anspända. Utöver trossen fanns också en batteristab, bestående av ett antal uppsuttna eldledare och några enspända signalkärror och kärror med eldledningsmateriel. Detta oregelbundna »löskefolk» sökte man dock separera bort vid parader och högtidliga till-

INDE

hästanspända artilleriet

fällen, eftersom de enspända signalhästarna hade en underbar förmåga att slängtrava eller tjuvgaloppera på fel ställe.

I dagsläget verkar sannolikt ett förband med ovanstående sammansättning hopplöst omodernt, men år 1940 var läget annorlunda — även stormakterna hade då betydande mängder hästanspönt artilleri i sina arméer, och på ostfronten var så fallet under hela andra världskriget. Redan i krigets inledning hade — i Polen — kavalleri ställts mot pansar, med förödande effekt för de uppsuttna förbanden, oskyddade som de var på ändlösa slätter. Men de hästanspända artilleriförbanden var sårbara endast då de marscherade — väl i ställning var de inte bara effektiva utan de enda tillgängliga förband som med direkt eld kunde stoppa pansaranfall! Dagens lätta »bakblåsare» med ammunition med riktad sprängverkan fanns ju inte då, och i den svenska armén fanns endast ett mindre antal 37 mm pansarvärnskanoner. Förutom avgivande av indirekt eld — som ansågs vara huvuduppgiften — blev därför direkt eld mot pansarförband en viktig sidouppgift för vårt hästanspända artilleri. Vi övade pansaranfall nästan till medvetlöshet, vilket under marsch innebar att alla pjäser blixtnsabbt hakades av, vändes mot det anfallande

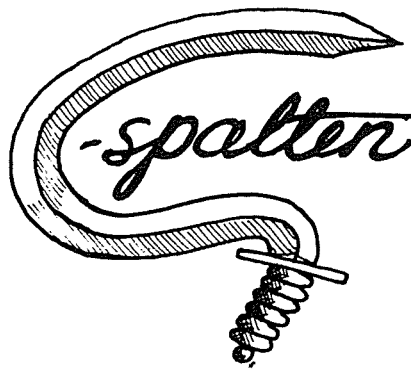
spannen marscherade med cirka 100 meters avstånd för flygskyddets skull, vilket gav batteriet en marschlängd på ett par kilometer. Artilleriets kompanier hette då batterier, bataljonerna hette divisioner, fanjunkarna styckjunkare och korpralerna konstaplar, för att på en gång nämna vissa namnändringar under efterkrigstiden. Även om alla fordon »flöt» in på sina rätta platser direkt från marschformeringen tog det därför minst 10 minuter innan batteriet blev eldberett, och hela 20 innan alla fordon kommit till rätt plats. Batteriplatsen såg därefter ut nästan som idag, även om uppställningen blev mer linjär med de fyra pjäserna än vad som idag är fallet med de två pjästropparna om vardera tre pjäser. Med hjälp av pjäserna — som ju alltid måste ställas upp med visst fritt fält framåt — hade en batteriplats en avsevärd eldstyrka framåt om den angreps på nära håll av infanteri eller kavalleri. Även bakåt och åt sidorna förbereddes eldställningar om tiden så medgav, och eftersom serviserna var rätt många till antalet blev en batteriplats så småningom rätt väl försvarad. Det anspända artilleriets verkliga Achilleshäla var istället den fordonsplats, dit alla hästar och anspann fördes undan. Denna skulle ligga i så skyddad terräng som möjligt, helst cirka 500 meter

pansaret och gjordes eldberedda direkt på vägen där de stod. Hästarna galopperade bort till närmsta skydd, och med lätta pjäser var man eldberedd på mindre än en minut!

Det »normala» kriteriet på hur välutbildat ett hästanspönt artilleriförband var erhöles genom kontroll av den tid som erfordrades för att ur marschgruppering få batteriet eldberett, något som ju än idag är fallet även vid motoriserade förband. Då som nu gällde det att rekognosera batteriplatsen noga och med rätt personal, som sedan mötte sina anspann och ledde dem riktiga vägar genom terrängen. An-

bakom själva batteriplatsen. På dessa fordonsplatser rådde i ordets verkliga mening en akut brist på folk — antalet hästar var oftast mer än dubbelt så stort som antalet människor! Hästarna var svåra att dölja — de syntes på dagen och hördes på natten — och de kunde inte krypa ner i några skyddsgropar... Alla kuskar fick fullt upp att göra med att fodra och vattna sina hästar, och det blev sällan eller aldrig några över att sätta ut vakter med. Om dåtidens jägare — som under andra världskrigets manövrar oftast bestod av uppsuttna kavalleriförband — hade hittat en

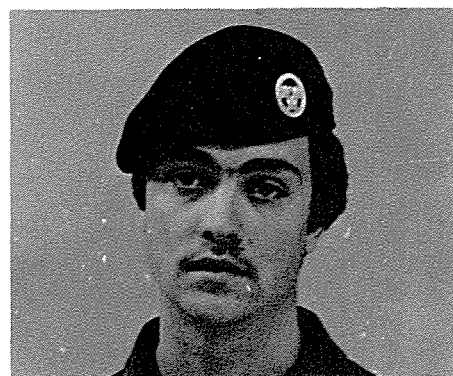

Christer Bjerkhagen Utb/RU

Bra! Jag tror att det kommer att bidra till att höja utbildningsresultatet. Killarna får något att jobba för.

Gunnar Andersson, 2. skv
Jättefint!

Mikael Forsgren, GS 2

Bra! Baskern är ju ett gemensamt tecken på att man är jägare. Så det var riktigt att vi fick den.

Forts fr »Några minnen...

sådan fordonsplats, skulle i verkligheten en katastrof varit oundviklig! Även om själva batteriplatsen var svårare att angräpa för jägarförbanden, blev ju pjäserna orörliga om anspannen gått förlorade...

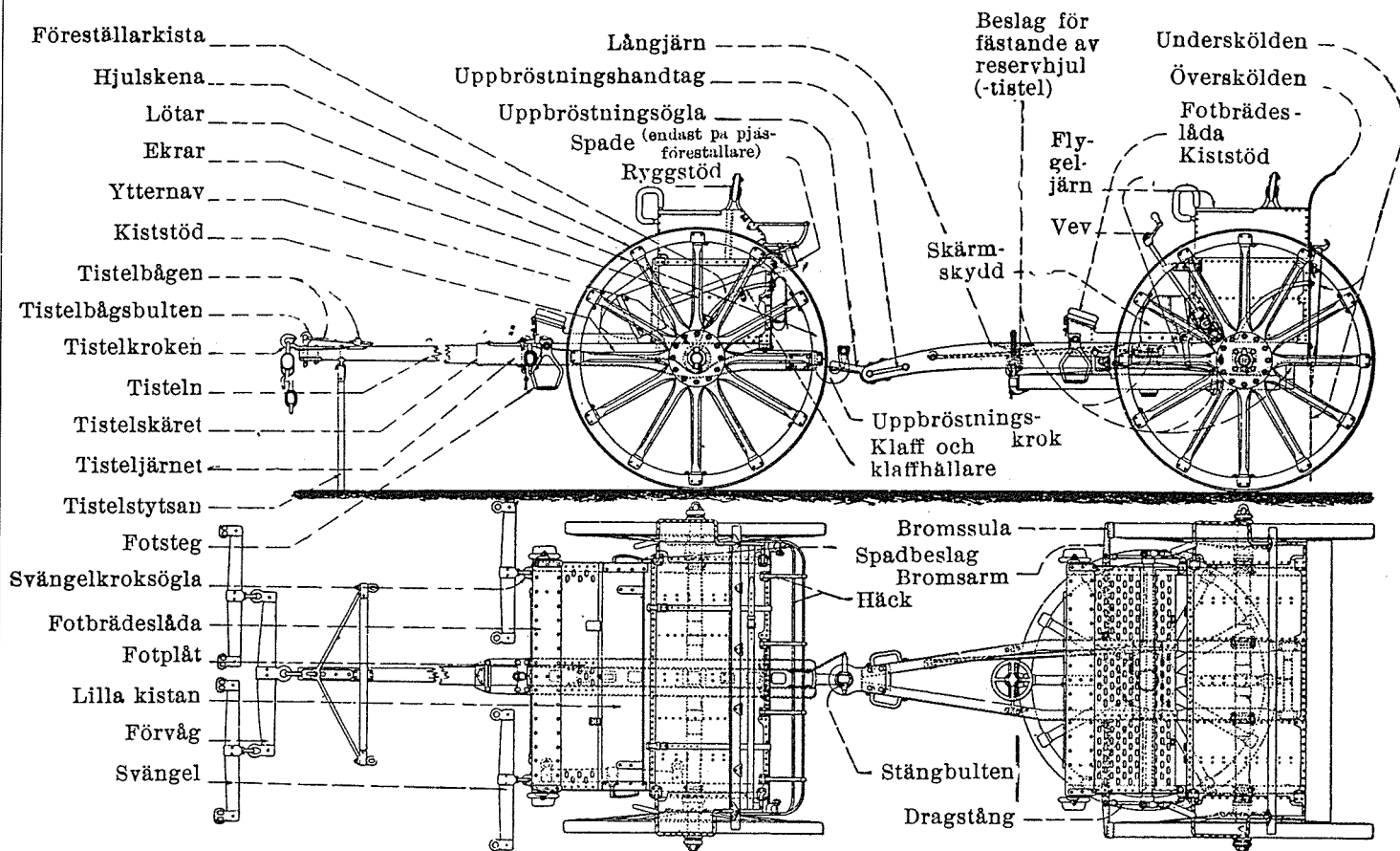
Hästarna satte i hög grad sin prägel på ett anspänt batteri, och under långa beredskapstjänstgöringar i Norrland, Värmland eller Skåne krävde deras skötsel så mycket arbete av alla att den långtråklighet som andra förband ofta klagade över aldrig infann sig vid det hästanspända artilleriet. Vattning och fodring tre gånger om dagen, rykt två gånger och motion en gång (med eller utan fordon) krävde större delen av dagen, och de övningar av olika slag man hann med därutöver blev aldrig långtråkiga. Det utvecklade sig också ett säregt vänskapsförhållande mellan soldater och hästar, något påminnande om de varma känslor för hundar som ofta finns i familjer utan barn. Man »lärde känna varandra» på ett säregt sätt, något som dock tyvärr inte återspeglades i språket — där var svordomarna legio, inte av elakhet utan därför att det var en allmän uppfattning att hästar inte förstod annat än svordomar...

Till skillnad från kavalleriet, som i regel hade varmblodiga hästar, hade vi ju mest kallblodiga, även om allt befäl som regel hade ridhästar. Men de kallblodiga hade ofta underbara »vanor»! Särskilt de små norrländska hästarna, som ej sällan fick dra kanonerna på slädar med tre enspända hästar före varje kanon, hade roliga later för sig. Kommenderades »halt» på torr snö, hände det ofta att dessa satte

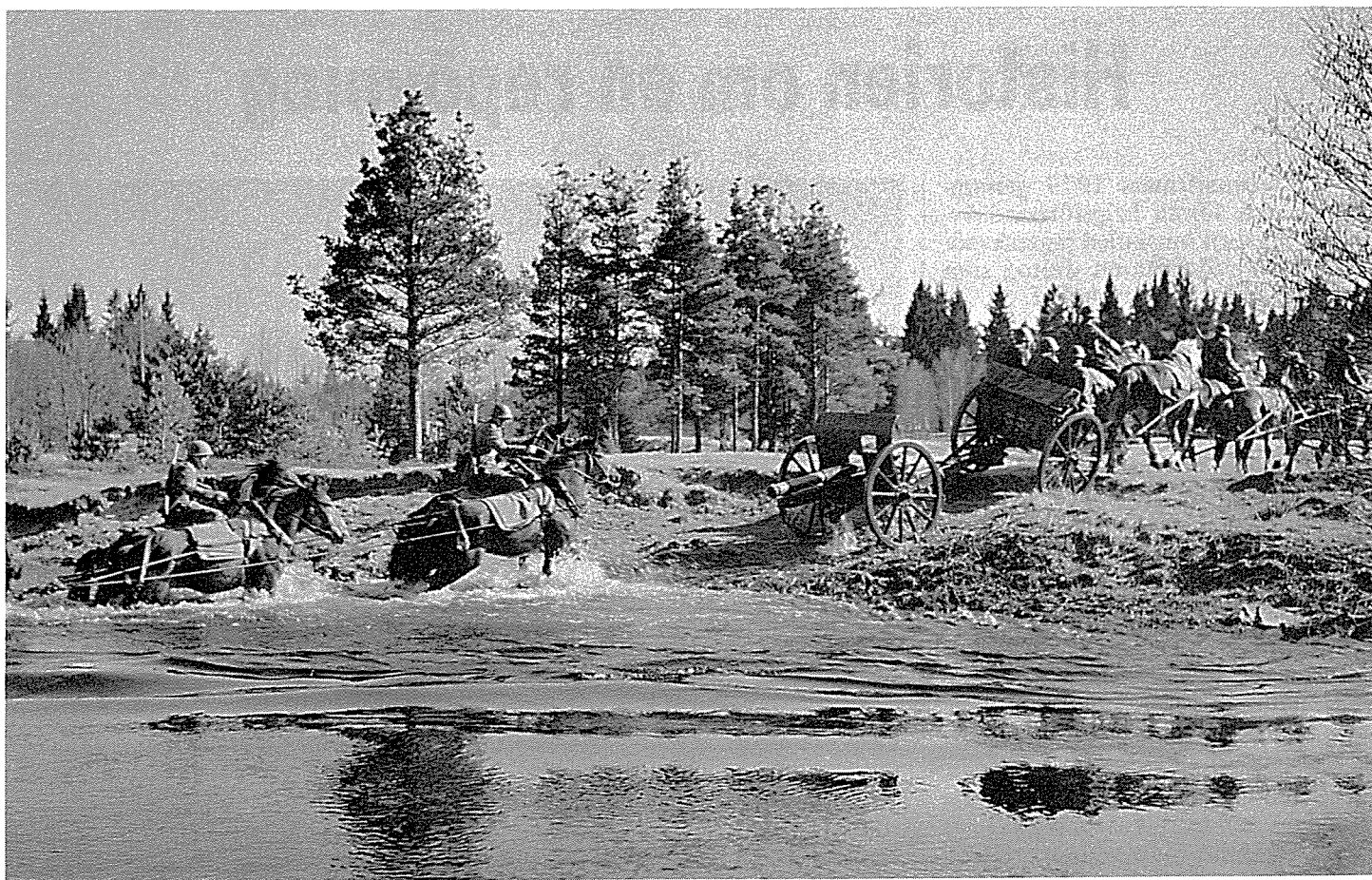
sig på rumpan som hundar i snön, med selar och allt. Att se sextio hästar sitta i en lång rad efter varann var en säregen syn, som man dock mer än gärna förlät dem när man såg vilken dragförmåga de hade även i djup, lös snö. Den normala havreransonen för en draghäst kunde uppgå till 4 å 6 kg per dag och häst, men ofta fanns ingen havre utan hästarna fick nöja sig med smaklöst "cellfor", gjort av cellulosa. En gång i Jämtland hade en påhittig häst slitit sig, slunkit förbi en ovarsam stallvakt och hittat batteriets havrekista. När jag på morgonen hittade honom, hade han trampat bort kistans ena gavel och uppenbarligen ätit havre hela natten. Han kunde inte stå längre — men han låg med mulen i havren och åt fortfarande ... En skicklig veterinär räddade hans liv, och efter den betan ville han bara ha den smaklösa cellforen — aldrig mera havre!

Den taktiska framkomligheten med anspänt artilleri var mycket god, och körningen i svår terräng en förnämlig sport! Det gällde i alla lägen att alltid "hålla igång" — så länge pjäsens hjul gick runt fanns gott hopp om att ekipaget skulle komma fram. Men det blev ofta en säregen cirkus när pjässpannen brakade rätt genom oländig terräng — hästarna gnäggade, kuskarna svor och klatschade med läderpiskorna, serviser-

na sprang som harar runt pjäserna för att sätta axeln till när kanonen hotade att stanna, befälen tjoade "håll igång" — vilket man i nio fall av tio också gjorde! Branter, stenig mark och skog klarade man som regel bra. Svårast var — då som nu — ofrusen sumpmark, i vilken hästarna sjönk ned och tappade dragförmågan (ofta även hästskorna, vilket dock avhjälpes av batteriets egna hovslagare). Då fick man ofta spänna flera anspann för en enda pjäs, som till slut drogs loss ur dyn av kanske 18 hästar — en operation som krävde samordning, hållbart tågvirke och visst tålamod. Hur ett pjässpann tog sig fram i terrängen berodde eljest på kuskarnas skicklighet och framåtanda! Befälet och förkusken skulle hitta rätt väg, stångkusken se till att pjäsen ständigt rullade och servisen (som aldrig fick sitta kvar på föreställarna vid terrängmarsch) ta i när det behövdes. Det minst kvalificerade jobbet innehades av mellankusken, vars hästar oftast snällt "hängde med" bakom förhästarna. Men han fick passa upp på förhästarnas draglinor, så att inte hans egna hästars ben trasslade in sig i dem — det var inget populärt jobb att gå in bland oroliga och stampande mellanhästar och trassla ut hästbenen från draglineöglor, och rädd för hästar fick man absolut inte vara.

Ammunitionsvagn vid artilleriet.

Terrängkörning med 7,5 cm kanon m/02 på Skillingaryd 1940.

Det var jobbigt att vara anspänd artillerist på manöver och långa marscher. Bara uppbrottet ur nattkvarteret tog ofta tre timmar, om allt skulle göras rätt — ett väl-drillat batteri skulle då låta som en hink levande kräftor, som man hållt ut på ett köksbord! Serviserna bröt tälten, packade all utrustning på vagnar och vårdade pjäserna. Kuskarna ryktade, vattnade och fodrade sina hästar, selade och spände för. Utspisning, ordregivning och utkörning i rätt marschordning tog också tid. Särskilt om det regnade och var mörkt var det ett väldigt pyssel att få alla prylar med sig — från lokremmar och svansskydd över välrullade, på sadeln fastsatta tygkappor till ammunition och trossens alla mjölkflaskor av tung plåt. De tunga kapporna fick ej tas på utan befälets order. Denna order brukade inte ges förrän det regnat en stund, varför soldaterna sedan red omkring i "våtvärmande omslag" — en våt uniform omgiven av en tung, torr kappa som i sig heller inte skyddade mot regnet...

När man väl kommit igång, var uthålligheten inte så dålig — en dagsmarsch på 5 mil var vanlig, och 7-8 orkade hästarna med om det inte upprepades varje dag. Normalt travade man halva tiden och skrittade resten, med en

rast varje timme då selar och hästskor kontrollerades. Galopp tillgreps bara i brådska lägen, som vid flyganfall och ställninggång — men då var det också mycket värdefullt! Pjäsens levande kraft blev i galopp så stor att den nästan aldrig fastnade — men de på föreställarna sittande serviserna levde en smula farligt, i synnerhet den som satt i mitten och inte hade ett handtag att hålla sig i. Terrängframkomligheten gjorde att ett artilleriförband som anfölls kunde lämna marschvägen på mycket kort tid, i synnerhet som vägarna då ofta inte var byggda på bankar och med genomskärningar som de idag — ett resultat av grävmaskiner och schaktmaskiner, som inte fanns förr.

Nu i efterhand måste det självfallet erkännas, att hästanspönt artilleri även med andra världskrigets förhållanden var mycket sårbart! Om en motståndare var överlägsen i flyg och pansar — vilket vi alltid räknade med — så kunde marscherande förband lätt råka mycket illa ut, i synnerhet om samma väg användes av andra truppslag också. I så fall var skritt nödvändig, eftersom infanteriet då fotmarscherade och rimligtvis inte kunde trava... Det måste dock sägas, att förluster i hästar inte med nödvändighet var katastrofala, eftersom

man faktiskt kunde dra alla fordonen (dock ej i terräng) med halva ordinarie häststyrkan! Ett motoriserat förband utan drivmedel är inte särskilt användbart. Men de hästanspända förbanden kunde ofta finna foder i orten, vintertid dock endast i bygder med jordbruk. I förtvivlade lägen med avskurna försörjningslinjer förekom det f. ö. under kriget att artilleriets hästar slaktades och åts upp, i vilket fall de onekligen var mer användbara än tomma bensindunkar!

A1 — mitt regemente — motoriserades 1945, och jag deltog som batteriofficer i vår sista hästanspända marsch. Den gick från Marma skjutfält söder om Gävle till Stockholm i september månad, och tog tre dagar. Vid Uppsala högar omkördes vi av en civil vän till mig, som glatt tjoade att "om en timma är jag i Stockholm" — han hade en bensinbil, vilket gick mer än dubbelt så fort som gengasbilarna. Vi hade då 14 marschtimmar och en bivackering framför oss innan vi skulle nå samma mål! Något större motstånd mot motoriseringen blev det därför självfallet inte, även om det än idag är närmast otroligt för en gammal hästanspänd officer att se vilken enorm lättja artillerister på motoriserade förband är istånd att ostraftat utveckla.

Historien om en repövning

I februari/mars 1979 genomfördes den första krigsförbandsövningen med en omskolad jägarskvadron. Artikelförfattaren deltog som ställföreträdande plutonchef.

I brytningstiden mellan vinter och vår samlades c:a 170 man från hela landet för att omskolas till jägarsoldater i den nya jägarskvadronen. För några var det första krigsförbandsövningen, andra däremot hade gjort åtskilliga övningar som motoriserade spanare. Men nu stod vi inför något nytt. Borta var nästan alla bilar och i stället var kaserngården fylld av traktorer! Ve och fasa!

Arméns krympande ekonomi och de nya infanteribrigaderna hade farit hårt fram över utrustning och fordon. Nu gällde det att snabbt ställa om sig och gilla läget. Och sedan man hämtat sig från den första chocken och börjat sätta sig in i det nya tänkandet fann man att det låg en hel del vettigt i den nya organisationen, byggd på erfarenheter från guerillakrigen i Indokina och Afrika. Vi Livhusarer har ju alltid övat det fria kriget och nu gällde det att renodla de kunskaperna och dessutom lära sig lite infanteritaktik.

Omskolningen startade redan första dagen i B1-veckan med organisation och taktik och sedan drillades huvudsakligen tre övningar under B1, B2 och F1-veckorna, nämligen överfall, anfall och ingående i bas, efterhand i allt mer realistiska

De så omtyckta kärrorna. . . i sin vanliga position.

former. Det blev hårda övningspass i den djupa snön på övningsfältet och övningarna pågick ofta långt in på kvällarna. De som påstår att repövningarna är rena semestern har uppenbarligen inte legat på K 3.

Efter två veckor med först plutonsbefäl och sedan även gruppchefer och ställföreträdare, ryckte så huvuddeien in. En del dåliga ryggar och trasiga knän måste sorteras bort och under de rätt hårda övningarna under F1-veckan föll ytterligare en del bort eller blev sjuka och skadade.

Det var alltså en decimerad skvadron som gav sig ut på slutövning i början av F2-veckan. Min egen pluton hade krympt till 32 man. I de andra plutonerna var läget ungefär likadant. Eftersom granatkastarutbildningen är så ny fick vi låna en grkpluton ur åldersklassen.

Marschen gick till Herrestadsfjället någon mil norr om Uddevalla, där vi under en vecka skulle samöva i bataljon med två skvadroner ur åldersklassen. De lede fienden bestod av en infanteribataljon -77 från I 17. Dessutom fanns ett brigadsplaningskompani ute för att jaga oss. Det var alltså en kvalificerad fiende vi hade att möta.

7.jpluton, skvadronsstaben och trossen gick sent i bas på måndags-eftermiddagen utan intermezzon och 9. jpluton hade inte heller några problem medan 8. jpluton råkade in i ett riktigt getingbo. Strax intill deras bas hade fiendens spaningskompani behagat slå sig ned. Så åttonde tvingades bryta basen och ge sig ut i terrängen och försöka hitta något bättre, vilket visade sig mycket svårt i det vägrika området.

Måndags- och tisdagskvällen var lugna, eftersom fienden då var på marsch norrut, ett bra stycke öster om oss och fick sina fiskar varma av de andra skvadronerna. Vi kunde i lugn och ro rekognosera terrängen och välja ut bra eldöverfallsplatser och platser för fast spaning. Det sto-

20-köken – En positiv nyhet.

ra problemet var blötsnön som gjorde varje längre förflyttning till ett stort företag. Mossarna bar inte, stora områden var snöfria, vägarna bestod av blankis och i skogen låg blötsnön halvmeterdjup.

På tisdagen fick skvadronstabben en ovälkommen påhälsning av en fientlig spaningspatrull, som emellertid jagades bort innan de hunnit få någon ordentlig titt på oss, men det blev en nervös väntan på ytterligare patruller eller ett anfall. Nu hände inget mer och tur var väl det, för man flyttar inte gärna på en stab och en tross med alla traktorer i det våglaget, speciellt som den enda vägen från basen gick ut på stora vägen.

På eftermiddagen och kvällen fick jag själv leda en stridspatrull för att försöka göra eldöverfall på fiendens bataljonsstab c:a 5 km norr om oss. Det blev ett hårt jobb att rycka fram i tassemarkerna och när vi äntligen kom fram hade fienden redan hunnit få upp sin förläggning. Tyvärr var staben väl skyddad av ett skyttekompani och vi fick nöja oss med ett eldöppnande mot en skyttepluton. Det var imponerande att se vilken ljud- och ljuddisciplin som i 17-soldaterna hade. Det var knappt man upptäckte tälten förrän man stod inne i dem. Sammanlagt tog det oss tio timmar att gå en mil på skidor, vilket kanske säger något om terräng- och snöförhållanden.

Under onsdagen ryckte fienden in i vårt område norrifrån och fångades genast upp av vår fasta spaning. Vi kunde snabbt lokalisera huvuddelen av förbanden och göra upp planer för kvällens strid. Nionde plut fick en luftvärnsradartropp på sitt ingångsspår, men avvaktade kallt och slog ut eldöverfall mot dem, när de började ge sig av. Vi snappade mc-ordonnanser och gjorde fordonsfällor och kom över en hel del kartmateriel och en grupp ur sjunde plut lade helt sonika beslag på en fientlig terrängbil med förare och bil hem till basen, tvärs igenom fiendens grupperingar.

På onsdagskvällen var vi redo att börja slå mot fienden. Så snart det blivit mörkt slog de olika plutonerna ut en rad eldöverfall mot de fientliga grupperingarna. Av fiendens reaktioner på radion, som vi naturligtvis avlyssnade, kunde vi höra att de var ordentligt skräddade. Speciellt när våra granatkastare sattes in. Så snart våra grupper hade gjort sina eldöverfall drog de sig tillbaka och fiendens motstötter fann inga mål.

Torsdag morgon i gryningen låg vi beredda igen när fienden började röra på sig och så snart de var på

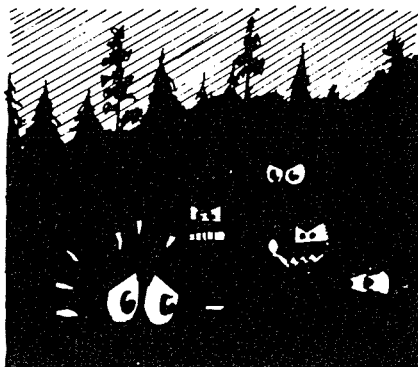
marsch slog vi ut nya eldöverfall längs hela marschkolonnen, understödda av våra granatkastare. Tyvärr mankerade eldmarkeringen med krevadkarbinen i vissa fall och vi fick därför inte riktigt den verkan vi hoppats, men i ett skarpt läge hade fördelsen varit stor. Det hedrar dock i 17 att de så snart kunde få ordning på leden igen och fortsätta framryckningen söderut för att på förmiddagen genomföra bataljonsanfall på BULIDS skjutfält. Tyvärr fick jag inte se det själv, men det lär ha varit mycket imponerande.

Även vår skvadron gick ner till BULID per lastbil och gick i bivack och fick ett välkommet bad på i 17. På fredagen sköt vi in våra vapen och fick se en uppvisning av granatkastarplutonen, som gjorde sitt bästa för att skjuta prick i den första vårstormen. På eftermiddagen och kvällen hade vi stridsskjutning i pluton och skvadron i hållande regn. Trots det eländiga vädret och det alltmer sjunkande humöret fick vi godkänt av övningsledningen.

Det var en i dubbel bemärkelse sur skvadron som kröp in i de drypande tälten den natten och valspråket »Jägarbataljon Pergite» utbyttes mot »Jägarbataljon Perkele». Desto större blev glädjen nästa morgon då skvadronchefen kn Bo Karlsson meddelade att dagens stridsskjutning på grund av vädret hade bytts ut mot bad på Uddevalla badhus och allmän reorganisation och torkning.

Efter denna vilodag gick utnästlingsövningen söderut till Backamo lätt, speciellt som vädret var riktigt njutbart. Det blev en marsch på 24 km med inlagda strider mot en ytterst aktiv fiende ur GS 1 och när skvadronen marscherade in genom grindarna till Backamo-läget var humöret på toppen. Grabbarna hade säkert kunnat fortsätta ner till Göteborg om det hade behövts.

Efteråt fick vi höra att de andra skvadronerna haft ett elände un-

I 17-posten har just upptäckt att det inte är kompisarna som har kommit för att lösa av honom.

Bataljonchefen – mj Uno Bohman tar sig en funderare.

der sina utnästlingsövningar, som också var mycket längre. Vi var glada att kunna åka hem till Skövde, medan åldersklassen för vidare till Remmene för sina stridsskjutningar.

Så skulle vi då vara färdigomskolade jägare. Var vi det? Enligt befäl och övningsledning hade vi gjort väl ifrån oss. Vi hade ställts inför en svår motståndare och tillfogat honom rejäla förluster utan att utsätta oss själva för stora risker. Humöret var mycket bra och de allra flesta gjorde sitt bästa för förbandet och kamraterna. Det är dock många som inledningsvis inte klarar de höga fysiska krav som ställs på ett jägarförband och det krävs reserver vid inryckningen.

På utrustningssidan fanns två speciellt glädjande saker. Den behändiga Ra 135, som är som en dröm för en plutonchef och »20-köken», som gör det möjligt att utspisa hela plutonen på en gång och som gör att man kan ha varm mat och dryck klar till en uttröttad patrull på ingående.

Negativa saker är att vi har en bil för mycket eller tre för lite, »griskärran» som alltid går sönder, ingen kortvågsradio på plutonerna och – som vanligt – omodern och opraktisk personlig utrustning. Tänk om man fick utrusta sin pluton i en väl sorterad sportaffär med grejor från t ex Helly Hansen och/eller Fjällräven.

MEN..... det jag efteråt minns bäst är det goda kamratskapet och den sammanhållning som alla i skvadronen visade och som gör att det skall bli roligt att träffas igen om fyra år.

HÅKAN SVENSSON

Vi på. . . CUI!

I en serie »arbetsplatsreportage», (inte fullt så anspråksfullt som det låter), kommer LIVHUSAREN att presentera de olika arbetsplatserna på K 3.

CUI:s personal samlad för utlämning. Fr v: Erik Fredin, Thure Vesterlund, Börje »Larsson» Larsson, Rose-Marie Andersson, Björn Ahlin, Gullan Broman, S-E Wigskog och Bengt Pettersson.

Vi börjar på CUI, som är något av det bästa vi har på K 3, inte minst av det skälet, att det vi har, det har vi på K 3.....

Vid flera tillfällen har klåfingriga »rationaliseringsexperter» — som aldrig varit i Lissabon — försökt att ta ifrån oss CUI. Men hittills har attackerna avväjts

Att vi är tacksamma att vi har vårt eget CUI, beror i stor utsträckning på den personal som arbetar där.

Gamla erfarna »stötare», som var med på den tiden då service var ett hedersbegrepp i det här landet och som av någon anledning inte lyckats slitasigurdet greppet, blandade med »unga friska», som inte heller tycker att det är någonting märkvärdigt att ställa upp om så erfordras — och det behövs ju ibland..... Det är nyckeln

till denna skattkammare bland försvarets alla förråd.

CUI har det senaste året genomgått en lika välbehövlig som genomgripande renovering — vilket väl får tydas som att vi nu får behålla CUI sett i ett långtidsperspektiv. Genom ombyggnaden har CUI blivit en av de mest ombonade och trevliga arbetsmiljöer man kan hitta på K 3. Personal och avnämare till fromma.

Chefen heter Börje Larsson, eller som det heter på K 3: »Larsson». »Nästan som Larsson», det är berömt! »Larsson» började på gamla I 9 1937, blev förrådsförmän 1960 och har arbetat på K 3 sedan 1960, först med sjvmtrl och sedan 1974 på CUI.

»Larsson» som stortrivs på K 3 har aldrig ångrat att han började här: »Bra pojkar att ha att göra med, tänk

bara den avrustning vi hade i år. En av de bästa på mycket länge...»

Erik Fredin sköter CÖF och har mängder av prylar att ta hand om. »Men det är egentligen inga problem med den saken, det blir ju så lättjobbat på ett sånt här litet förband. Alla lär ju känna varandra.»

Inne i verkstaden hittar man »Mäster själv», Thure Vesterlund, — »den styvaste skomakaren i Skövde» — och det kan behövas. Kvaliteten på de nya kombinerade marsch/gummi-skorna är inte vad den borde vara, alltför många par går sönder.

Det kvinnliga inslaget på CUI utgörs av Rose-Marie Andersson och Gullan Broman som är AMS-anställda och de håller med de övriga om att CUI är en bra arbetsplats.

Forts sid 31

Den 1. april (!) kom så den emotsedda dagen. Dagen då K 3 efter tre års intensiv kamp fick tillstånd att bära basker till fältuniform.

1 Men vi försöker glömma den långa väntan, när vi nu fick ett så vackert märke. Det har FMV all heder av!

Bestämmelser för bärandet har reglerats på regementsorder och de innebär i korthet att:

Före bärandet skall vpl genomföra ett s k »jägerprov» där soldaten provas i vapentjänst, marsch, överlevnad, uthållighet och handlingskraft.

När man klarat av detta får man bära baskern till fältuniform dock icke då stridsutbildning som kräver hjälm genomförs.

Baskern har snabbt blivit populär på K 3 och nästan allt befäl har den idag.

Det är väl till att förvänta sig

att strax före jägerproven genomförs kommer det att ångas, stukas, provas och kanske också klippas, så att ingen tar miste på vem som tillhör vad.

För Dig som ännu inte har haft möjlighet att skaffa baskern, eller velat, så ställer Förvaltare Ydquist, försäljningen P 4 upp. (De har bra förråd där också) och hjälper till på ett sätt som är praktisk VR:

Skicka 35 kr till:
Förvaltare Sture Ydquist
Serviceförrådet
P 4/Fo 35
Fack 604
541 01 SKÖVDE

Uppge tjänstegrad och nummer, adress och storlek (Baskern finns i storlekarna 52-54, 55-57, 58-60, och 61-63, ta gärna en lite större storlek om Du avser att ånga) Märk inbetalningskortet: »Avseende likvid för basker, storlek....». Den kommer på posten och Du betalar 26 kr för mössan och 9 kr för märket. Ingen prishöjning före 1101.

Att K 3 utbildar jägarbataljoner är känt av alla och envar. Att K 3 dessutom har ansvaret för genomförandet av CA underrättelsekurser är kanske inte lika välbekant. Det finns därför anledning att för **LIVHUSARENS** läsare presentera den organisation inom K 3 som har till huvuduppgift att planera, genomföra och utvärdera denna utbildning — **K 3 UND**.

Organisationen är inte stor. Sedan 3 år tillbaka ser den ut som följer:

Chef: Övlt Lars Hammarberg
Expeditionsbefäl: Fj Bertil Carlsson

Lärare: Mj Uno Bohman

K 3 UND har funktionen av Arméns Underrättelseskola men har av olika skäl inte formell status av skola. Vi utbildar arméns underrättelsechefer på alla nivåer från bataljon t o m fördelning/Fo.

Till den lägsta nivån — bataljonskursen — kommenderas reservofficerare med någon form av spaningsbakgrund. De som efter genomgången kurs bedöms ha förutsättning

Pansarvärnshelikopter BO105 (Västtyskland)
Ur K 3 UND:s bildarkiv

**K3/
UND**

TJÄNSTEMEDDELANDE

datum
790625

ärende
Information i LIVHUSAREN

sid nr
1

är för fortsatt underrättelsekarriär kan, sedan de skaffat sig erfarenhet på bataljonsnivån genom KFÖ och SÖB, kommenderas till kurs på nästa nivå, brigadnivån.

Till fördelnings-/Fokursen handplockas eleverna direkt för krigsorganisationens behov. Denna kurs är integrerad, dels genom att eleverna utgörs av såväl reservofficerare som aktiva regementsofficerare ur armén, dels genom att utbildningen på denna nivå kräver medverkan även från de båda andra försvarsgrenarna och från totalförsvaret i övrigt. Sålunda deltar regelmässigt ett antal officerare ur flygvapnet och marinen som elever i kursen och av övriga myndigheter, som varit representerade, kan nämnas: Rikspolisstyrelsen

Civildövsstyrelsen

Försvarets Radioanstalt

Försvarets Forskningsanstalt

Försvarets Materielverk

Utöver underrättelsekurser på nivåerna bataljon, brigad och fördelning/Fo utbildas vid **K 3 UND** artilleriets underrättelsechefer. Vidare anordnas vart tredje år en kurs för

aktiva regements- och kompaniofficerare, krigsplacerade eller avsedda att krigsplaceras i spaningstjänst.

Sammanlagt genomgår under »stort kursår» omkring 100 officerare kurs i underrättelsetjänst vid **K 3 UND**.

Förutom den rena kursverksamheten är **K 3 UND** inblandat i en rad andra aktiviteter. Inom arméstaben finns en studiegrupp med uppgift att studera underrättelse-system avsedda att ingå i krigsorganisationen på 2000-talet. Nuvarande chefen **K 3 UND** är ordförande i denna studiegrupp, vilket säkerställer kopplingen mellan den jordnära verksamheten vid **K 3 UND** och det långsiktiga perspektivet.

När det gäller försöksverksamhet har **K 3 UND** varit representerat bl a vid årets slutförsök med spaningskompani 77 på I 17.

Mellan kurserna ställer vi oss till förfogande, när det gäller att sprida »motståndarkunskap» och att utforma utbildningspaket för olika behov i detta ämne. Uno Bohman har t ex under senare tid varit anlit-

ad av bl a InfSS, ArtflygS och US.

Vid **K 3 UND** finns numera en riklig och väl katalogiserad dokumentation rörande utländska stridskrafter. Eleverna vid våra kurser vet att de alltid är välkomna hit, om de t ex inför KFÖ vill friska upp sina kunskaper.

K 3 UND har av tradition och tack vare »Barring» Carlsson en mycket väl fungerande kursadministration. Denna utnyttjas även för andra kurser än underrättelsekurserna. I skrivande stund administreras en befälskurs i fysisk träning av **K 3 UND** och kursen utnyttjar våra numera ändamålsenliga och välutrustade lokaler.

Detta som en kort presentation. Den som önskar ytterligare bekanta sig med **K 3 UND** och verksamheten där är alltid välkommen till Kliz-zowbyggningen.

**ERFARENHET
KUNNANDE
RESURSER**

1!

SYMBOL

K 3 UND, som presenteras härintill,
UTLYSER HÄRMED

Tävling om den bästa underrättelsesymbolen

Precis som de flesta andra tjänstegrenar har sin symbol skall naturligtvis underrättelsetjänsten ha sin.

K 3 UND hade en tid ett öga som kännetecken. Vi tycker emellertid att det mänskliga ögat i all sin förträfflighet är en något för »enkel» symbol för underrättelsefunktionen i dess helhet. Andra symboler har använts, till och från, såsom spindeln i nätet, puzzelbiten m fl, som vi förkastat, eftersom de för tanken till spioneri eller olovlig underrättelseverksamhet.

Vi vill ha ett kännetecken som symboliserar det vällovliga i underrättelsetjänsten, som inte kräver släktskap med Einstein för att kunna uttolkas och som låter sig tecknas, målas, ristas av person med måttligt konstnärliga anlag.

Ett minimikrav för att förslag skall tas upp till bedömning är att det är bättre än det förslag vi själva tagit fram, det ni ser här bredvid.

Tävlingsregler:

Jury utgörs av personalen vid K 3 UND

Juryns utslag är utan appell

Insändare av vinnande förslag kommer att inbjudas till K 3 UND och där trakteras efter förtjänst

Bidrag skall vara K 3 UND tillhanda senast 1979-10-15

Segrande bidrag kommer att publiceras i LIVHUSAREN

K 3 UND vill även i detta sammanhang erbjuda sin världsberömda service. Kuvert för insändande av förslag tillhandahålles således vid K 3 UND expedition helgfria vardagar utom måndag och torsdag under de fem första minuterna av ordinarie kassatid.

FOTOPRISTÄVLING

Gemensamma bestämmelser:

Endast svartvita bilder i standardformat

Högst fem bilder/deltagare

Motiv: Husarer i fält

Senaste inlämningsdag: 15/10 1979

Bilderna kommer i retur

Sänds till: LIVHUSAREN, K 3 Fack 603
541 01 SKÖVDE

PRISER: Tre fotoförstoringar/ klass

Klass 1: För medlemmar i kamratföreningen

Klass 2: För värnpliktiga i åldersklass 79-80

Ur majnumret av vår ärade kollega »Kommun-Eko», personaltidning för Skövde kommun, har vi, med tillstånd, hämtat följande artikel.

Författaren, Carl I Tengelin, är arkivarie i Skövde kommun, men bor i Karlsborg där han bl a är kultur-nämndens ordf, m m, m m.

Carl I Tengelin har lovat att fortsätta att »gräva» i arkiven och vi hoppas att åter få se honom som vår medarbetare.

SKÖVDES KAMP OM HUSARERNA

av Carl I. Tengelin

Det är i år 75 år sedan Kongl. Lifregementets husarer kunde ställa in 700 hästar i det nyuppförda stallet ute vid Gärdhem. Man skrev år 1904 men dragkampen om att få husarerna förlagda till Skövde hade egentligen börjat 1889, 15 år tidigare eller för 90 år sedan. En förutseende kommunalman, bankdir. A. Forsslund, visste sig veta, att K. M:t detta år tänkte föreslå en omorganisation av det indelta kavalleriet till en värvad trupp. Större kavallerietablisement skulle uppföras på olika ställen inom landet och därmed också rekrytskolorna.

Den 14 jan. 1889 väckte Forsslund en motion i stadsfullmäktige om att Skövde skulle försöka få Livregementets husarers rekrytskola förlagd till staden. På motionärens förslag tillsattes en kommitté för att utreda frågan och helst skulle kommittén framlägga ett utlåtande så tidigt, att stadsfullmäktige kunde fatta beslut innan riksdagen hunnit avgöra frågan. Till Kommitté valdes stadsfullmäktiges ordförande, översten och sedermera generalmajoren Carl Ericson, motionären A. Forsslund samt handlanden Alfred Landin.

Marknadsstallar bra början

Nu gällde det för kommittén att underhandla om förvärv av mark samt försäkra

sig om stallar, ridhus och bostäder. Kronohemmanet Granskagården ansågs ligga lämpligt till som övningsområde och en preliminär uppgörelse om jordköp gjordes med ägarna. Stallar fanns norr om kyrkogården. Dessa hade redan 1876 uppförts av Hushållningssällskapet speciellt för remontmarknaderna, som sedan 1841 hållits i Skövde.

Denna »Skandinavians förnämsta hästmarknad» hade 1836 fränhänts Skövde och förlagts till Axevalle hed men efter ansökan hos Kungl. M:t återbördats till staden. Anledningen till att marknaden hade förlagts till Axevalle hed får man veta av Kungl. M:ts brev av den 7 april 1841: »enär de förut vid denna marknad öflige

Bankdirektör Carl August Forsslund

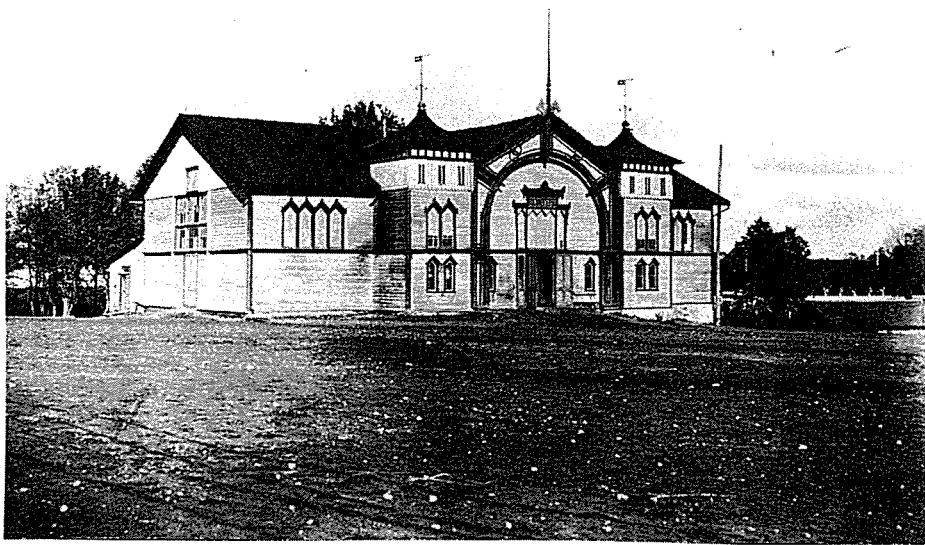
kapplöpningar med Allmogens hästar numera upphört, tillräckligt utrymme för marknadens hollande funnos å inom staden befintlige torg och större öppna platser. . . »

I nära anslutning till marknadsplatsen låg ridhuset, som varit i privat ägo. Staden hade redan 1884 upplåtit plats norr om marknadsplatsen åt ett nybildat bolag, som i sin ansökan av den 6 okt. 1884 skriver: »Behöfvet af ett ridhus i Skövde har länge gjort sig gällande. . . då emellertid numera inom Skövde ganska många personer finnes, som äga såväl rid- som vagnshästar, för hvilkas vårdande ett ridhus skulle vara af synnerligen stort gagn. . . ». Ridhuset skulle vara av 100 fots längd och 50 fots bredd. Man erinrar också om den »för helsan välgörande kroppsrörelse», som erhöles genom ridning.

Stadsfullmäktige beslutade den 14 okt. samma år att under 20 år upplåta plats mot en årlig avgift av 20 kronor. Staden kunde erbjuda både mark, stallar och ridhus varför kommittén kunde underhandla med Kongl. Arméförvaltningens Intendentur Departement och på nyårsafton 1890 anlände följande telegram till stadsfullmäktiges ordf.: »Husarernas rekryt- och remontmöte förläggs instundande två år till Skövde. Stadsfullmäktiges anbud antaget. Stadsfullmäktiges tillhandahållande av

På fotot från år 1892 ser vi några K III-husarer på Ridhusplanen. I bakgrunden t.v. Ridhuset, huset längst t.h. är gamla Badhuset vid Mörkebron. Badhuset blev sedermera tunnbindare Hanssons verkstad

Skövde ridhus uppfört 1885. Brann ned 16 april 1947.

lokaler m.m. äro af K. M:t antagne. Generalintendenten."

Nordstjernan kom väl till pass

Lokalerna, som omtalas i telegrammet, voro bryggeriets arbetarbostäder, som låg norr om bryggeritomten. Staden skrev kontrakt med ägaren, Th Egnell, efter synförrättning 16 jan. 1891. Hyran 1.100 kr fastställdes. Med Egnells tillåtelse fick kontraktet överlätas på "Kongl. Majt. och Kronan". Därmed var lokalfrågan ordnad och stadfullmäktige anslag 5.000 kr för lokalernas iordningsställande.

Stadens åtagande kom att omfatta följande: Genom Hushållningssällskapets tillmötesgående erbjöds Husar Corpsen dess stallar, lokaler för truppernas kaserner i bryggeriet Nordstjernans arbetarbostäder, det enskilda personer tillhöriga ridhuset, sjukhuslokaler i nya epidemisjukhuset, kosmedja, gymnastiklokal i stadens läroverk samt en "tjenlig lokal för proviantens tillredande", vilken skulle anskaffas genom fullmäktiges försorg då ingen lämplig lokal fanns inom kasernbyggnaden. "De två uti ridhuset nu befintliga med eldstäder försedda afklädningsrummen, skulle till arrestlokaler upplåtas". Därutöver lovade fullmäktige gå tillhanda med anskaffande av nödvändiga inventarier för kasern och stall såsom 40 st sängar, tvättstall, hängare, bord och bänkar m. m.

Skövde generöst med erbjudanden

Det sålunda gjorda åtagandet gällde för två år framåt. De militära myndigheterna fann detta åtagande så generöst att Krigsstyrelsen kom med en förfrågan om, vilka ytterligare erbjudanden staden hade att komma med om ett fast etablissemang för husarkåren förlades till Skövde. Anledningen till denna förfrågan torde ha varit ett behov för husarerna att få bättre utbildningsmöjligheter.

Så här skriver major Sven Littorin "I några data kring Livhusarernas kasernering i Skövde" (I brev till förf.) Livhusarernas situation: "Under den härordning, som benämnas Indelningsverket, var Örebro Livhusarernas centralort och Sannahed, belägen strax norr om Hallsberg, deras mönstrings- och mötesplats. Från Örebro utövades sekundchefsämbetet och i Öre-

bro genomfördes den årliga utbildningen av nyintagna indelta rekryter samt av nyanskaffade rusthållshästar (remonter). På Sannahed genomfördes generalmönstringar, befälsövningar och regementsmöten med hela den indelta styrkan. Husarläget vid Sannahed har liknats vid en permanent bivack. Där gick allt med liv och lust under de årliga "mötena" som varade högst en månad och några omfattande utbildningsanordningar erfordrades icke. Verksamheten i Örebro däremot varade längre tid och tarvade förläggning av personalen, uppställning av hästarna samt utbildningsanordningar, främst ridhus. Inemot slutet av 1800-talet voro lokalerna för förläggning och uppställning hårt slitna och otillräckliga såväl av utrymmes- som hygieniska skäl".

Husarerna "lockades" med mark och anslag

Redan vid stadsfullmäktiges sammanträde den 26 juni 1891 med "fäderna" beslutades: "att för den händelse fast etablissemang för Livregementets husarkårs rekryt- och remontskola komme att uppföras omedelbart invid Skövde, staden för detta ändamål skulle anslå 1.500 kr., eller att om vederbörande så finner antagligare, staden kostnads- och gravationsfritt överlämnar ett för ändamålet passande ägoområde av högst 20 tunnland, så snart det samma genom köp eller expropriation hunnit förvärfvas; och att här gjorda anbud skall för staden vara bindande till den 1 april 1895".

Staden blev allt mer angelägen att "locka" husarerna till sig och redan påföljande år avsatte stadsfullmäktige 15.000 kr till en fond för bestridande av kostnaderna i och för skolornas förläggning till staden. Vid fullmäktiges sammanträde i mars 1893 beviljades 3.000 kr för uppförande av baracker för husarbevärigen därest deras övningar förlades till Skövde, vilket beslut delgavs Kongl. Majt: i oktober samma år.

Örebrokonkurrens ökade Skövdes insatser

1894 började andra städer ta upp konkurrensen och i slutet av samma år erbjöd sig Örebro att ordna för rekryt- och re-

montskolans förläggning dit. Örebro hade ett ridhus, som var större än ridhuset i Skövde (Skillnaden var 20 fot på längden och 10 fot på bredden). Skövdefullmäktige såg sig nu föranlåtna att agera och man beslöt den 21 dec. 1894 att om skolan förlades till Skövde under 5 år fr. o. m. 1896 att:

dels för skolan anskaffa ett tjänligt ridhus, 120 fot långt och 60 fot brett; (det befintliga kunde köpas för 1.500 kr)

dels med kakelugnar ersätta de kaminer, som funnos i 10 rum i kasernen;

dels lämpligen höja spiltbalkarna i de av skolan hittills begagnade stallarna;

dels årligen anvisa 1.000 kr för förhyrande av kasernbyggnaden.

Pengarna skulle tagas ur den tidigare avsatta fonden. Detta snabba beslut bidrog säkert till att Örebro fick stryka på foten och Skövde alltför fick skolan förlagd till staden. Avtalen förlängdes därefter årligen.

Nya stallar byggdes när hästarna insjuknade

År 1896 aktualiserades frågan om uppförandet av nya husarstallar. Den 7 sept. presenterades stadsfullmäktige ritningar och kostnadsförslag. Varför staden var redo att så snart fatta beslut om nya stallar torde ha föranletts av att lungröta utbrutit bland husarskolans hästar. På grund av denna smittosamma sjukdom hos hästarna skrev chefen för Kongl. Lantförsvarsdepartementet att Skövde "oförtöfvat" skulle uppföra "ett nytt provisoriskt stall". Departementschefen Axel Rappe skriver vidare att han "icke kommer att, på grund af den innevarande år i den hittills använda stallbyggnaden utbrutna smittan, yrka upphäfvandet af Kongl. Majts Nädiga beslut, att husarskolan skall under ytterligare två år förläggas till Skövde."

I anledning av den inträffade smittan hade borgmästaren E. Hedenstierna begärt att länsveterinären skulle avgiva ett yttrande om det var rådigt att uppföra de nya stallarna på samma plats som de gamla. Länsveterinären E. J. Nilsson svarar att hans åsikt är "att sådant kan ske utan fara för smittans förnyade uppträdande i berörda afseende, men bör likväl dessförinnan all förenad jord under de nuvarande stallarne bortforslas och i stället påföras ett tunnt lager släckt kalk och däröfver frisk sandjord."

Drätselkammaren handlade "oförtöfvat"

I september samma år anses dock faran över då inga nya fall av lungröta inträffat och då ingen trupp skulle vara förlagd i Skövde före den 25 febr. påföljande år, men icke förty ansåg Axel Rappe, att staden måtte finna en utväg att kunna vidtaga sådana åtgärder att de nya stallarna skulle kunna användas av nästa års rekryt- och remontmöte. Nu gällde det för Drätselkammaren att handla och det gjorde man "oförtöfvat".

De nya stallarna fick bli ett provisorium och Hushållningssällskapets gamla stallar revs tydligen inte utan man fann en annan lösning. De parallella stallängorna "sammansbyggdes med västra gavlarna och sammansbyggnaden inreddes med spiltor" (enl. Sven Littorin). Kostnaden för staden blev

4.500 kr och slutbesiktningen företogs redan den 2 febr. 1897. En del arbeten var dock inte helt färdiga på grund av kylan. Stallfrågan (i protokoll har skrivits "stall-plågan") var nu ordnad och husarerna kunde fortsätta med sina möten i Skövde. Angelägenheten att få ett fast husaretablisement till staden blev allt större och inga upphetsande debatter föregick beslutet. Mycken möda och pengar hade nu lagts ut och ännu hade inte Kungl. Maj:t kommit till beslut om förläggningsort.

Indelningsverkets upphörande...

Mot slutet av 1890-talet hade en förändring inom krigsmakten börjat skönjas. Det gamla indelningsverket skulle upplösas och följas av en ny härordning. Under tiden fortsatte husarernas verksamhet i Skövde och stadens bidrag med 1.000 kr utanordnades årligen. Så skriver vi år 1901, då den nya härordningen togs i riksdagen.

För kavalleriets del innebar det bl. a. att frälserusttjänsten skulle upphöra fr. o. m. år 1904. Riksdagsbeslutet innebar att Skövde fick börja kämpa allt häftigare för att få ett fast husaretablisement. Samtidigt dök en ny militär fråga upp. En av stadens centralgestalter, majoren Eric Ugglar motionerade i fullmäktige om att staden skulle försöka få till sig Göta trängkår genom att erbjuda kronan fri tomtplats för ett trängförråd. Även frågan om ett infanteriregimente till staden ställdes i utsikt.

... ökade konkurrensen, men Skövde kämpade

Konkurrensen om militärförläggningarna blev hård. Göteborg ville ha till sig husarerna med motiveringen att Skövde ej hade den kuperade terräng som kavalleriets övningar fordrade. Detta argument tillbakavisades bestämt av Skövde, som hänvisade till terrängen vid Billingen. Falköping kom också med i konkurrensen och ville för sin del ha infanteriet.

Nu måste Skövde komma med nya erbjudanden. Den 20 juni 1902 skrevs en upplåtelsehandling mellan staden och Fortifikationsdepartementet som innebar att "Staden afstår till Kongl. Majt. och Kronan utan ersättning och med full äganderätt..." ett "område af omkring 87 hektars areal som till större delen ligger öster och söder om lägenheten Gärdhem" samt "de längre i öster belägna intill förutvarande område gränsande... ågor af tillsammans omkring 25 hektars tyvidd". Härmed kunde husarerna räknas som fast förlagda till Skövde.

K 3 är inte längre något husarregemente, hästarna är borta och man utbildar jägare i stället. Här paraderar dock standarvaktens i K 3:s gamla uniformer — för bara några år sedan.

Det skulle dock gå ytterligare ett par år innan husarerna flyttade till Gärdhem där först stallar började uppföras och som blev inflyttningsklara 1904. Den stora generalmönstringen förrättades i september månad samma år.

Trängen kom...

Trängen fick också sitt jordområde. En månad efter upplåtelsehandlingen om jord till husarerna skrivits hade man klart för undertecknandet av en upplåtelsehandling för Kungl. Göta trängkårs förläggning till Skövde. Den sålunda upplåtna jorden omfattade ett 15 hektar stort område mellan stambanan och vägen till Värning samt dessutom skulle några år senare upplåtas jord omfattande ett par ägoskiftet från Käpplunda och Gransikagården.

Kungl. Majt. fick även denna jord utan ersättning och med full äganderätt.

... och infanteriet

Den 16 november undertecknade staden och Fortifikationsdepartementet ett kontrakt om mark till ett infanteriregemente. Även här upplåts mark utan ersättning och med full äganderätt samt gravationsfritt till Kronan. Därmed var det klart att Skövde även dragit till sig Kungl. Skaraborgs regemente.

Så här gick det alltså till när Skövde blev militärstad. De framsynta personerna i stadens ledning gav aldrig upp kampen, kostade vad det ville. Även om det kostade så har Skövde haft både nytta och glädje för pengarna.

Forts fr sid 14

Stridsskjutningarna på Remmene följde efter helgen och våra soldater, fick som tidigare sagts, ofta möjlighet att tala med Joe, som följde en bejublad förevisning av hur en amerikansk soldat skulle uppträda i den terrängen.

Efter kvällstjänsten på tisdagen åtalit närvarande befäl middag under vilken Joe berättade om sina erfaren-

heter från skilda håll i världen och om hur han uppfattat vår övning.

Fr o m onsdag vidtog ett »civilt» reorganisationsprogram i Skövde varvid Joe bl a åt helsvensk ärtmiddag hemma hos mj Göthberg och även fick tillfälle att besöka Husarhorpet och Club MASH.

På fredagen samlades allt befäl på kompaniofficersmässen där avtackning och presentutbyte ägde rum. Vid detta tillfälle utnämndes

kn Morgan till HEDERSRYTTMÄSTARE vid K 3.

Kn Morgans besök var mycket stimulerande för både befäl och värnpliktiga vid K 3 och, får man väl säga, väl togs han om hand. Frågan är om inte Joe hade den hårdaste slutövningen trots att den för vår egen del blev rätt kärv ibland på det nyckfulla vädret.

Vi säger gärna, även om det kan missförstås; »Welcome back!»

Undertecknad deltog i orientering, eller som det populärt kallas militära VM, i Aachen, Väst-tyskland den 14-20 maj.

Den svenska truppen samlades på söndagskvällen i Malmö. Det var

ganska kuperad, vi hade mellan 250 och 370 meter stigning på de olika banor vi sprang.

Första tävlingen gick på onsdagen över en 14,4 km lång bana. Överfurir Åke Jönsson, P 2, slog till med

ra individuella guld. Dagen efter kunde man läsa i en Aachentidning att svenskarna firade segern med nästan sydlänsk glädje på målplatsen. I lagtävlingen, där de fyra bästa från varje land räknas i vardera av de två

XIII. INTERNATIONALE CISM-MEISTERSCHAFT IM ORIENTIERUNGSLAUF - AACHEN 1979 -

sju aktiva plus delegationschef major Yngve Johansson, I 1, och lagledare kapten Bertil Löf, Milo S. Efter en ganska jobbig resa med bil och båt, vidtog direkt träning i ett skogsområde i närheten av den teknikerskola där vi bodde under veckan.

CISM är en organisation som arrangerar mästerskap i ett stort antal olika idrottsgrenar, däribland orientering. Till årets tävling kom 13 nationer med hela lag (7 man) plus att Irak hade observatörer. Länder som Egypten och Portugal är naturligtvis inte några medaljaspiranter i sådana här sammanhang men till skillnad mot i Norge i fjol fick man fullt lag i lagtävlingen. Visserligen var Egypten 9,5 och Portugal 6 timmar efter Schweiz, men det var ändå stora framgångar för dem.

CISM i orientering omfattar en individuell tävling som går över två etapper och en budkavle. Man skall också arrangera en träning och dagen mellan individuella tävlingen bjuds deltagarna på utflykt.

Eftersom tävlingsområdena i år låg 6-8 mil från förläggningen i Aachen hade de tyska arrangörerna valt att sköta transporterna med helikopter. Helikoptrarna gick som vilken vanlig stadstrafikbuss som helst. Man fick en avsetid antingen med en plutonshelikopter eller en gruppshelikopter. Jag hann med att pröva bägge formerna och resan speciellt med gruppshelikopter var mycket givande.

Första »lyftet» med helikopter gjorde man på tisdagen då det var träning. Hela svenska laget sprang den 10 km långa banan i sakta mak, tillsammans för att studera kartan och vilka olika vägval som var snabbast. Kontinental orientering skiljer sig avsevärt från vår nordiska. Terrängen har mycket lite undervegetation vilket gör att man kan springa undan mycket bra. Orienteringsmomenten blir också enklare på grund av de många stigarna och vägarna. En stor skillnad är de mycket exakta gränserna som finns mellan granplanteringarna och lövskogen. Terrängen är som regel

ett fantomlopp och vann med hela fyra minuter. Jag själv var med bra i början av banan, men ödestigra misslag på banans 9:e och 10:e kontroll stälpte alla förhoppningar om en framskjuten placering. Blev till slut 28:e, hela 12 minuter efter Åke. En mycket stor besvikelse för mig själv.

På torsdagen under den andra tävlingen var revanchlusten stor och nu gick det också bättre. Blev femma på etappen och gick upp till 17:e

loppen, var dramatiken stor. Efter första dagen ledde Schweiz med fyra minuter före Finland, Sverige och Norge, som alla tre låg inom 1.30.

Efter Åkes målgång började en sammanräkning av lagtiderna av Yngve och Bertil. Efter stor dramatik visade det sig att man blivit silvermedaljör. Schweiz vann igen, Sverige tvåa, sekundslagna, sedan följde Norge och Finland. Detta blev också ordningen i sammandraget.

Sören Jonsson med sina två silvermedaljer. Bravo!

plats totalt. Nu följde ett intensivt väntande på Åke. Norges Tore Sagvolden hade gjort ett nära nog perfekt lopp och avverkat de 12 km på 60,05. Åke var tvungen att göra 1.04.27 för att vinna. Nu hann aldrig klockan gå så långt, med två minuters marginal bärgade han sitt and-

Dagen mellan individuella tävlingen och stafetten ägnades åt utflykt. Vi for ut i en plutonshelikopter som gick ner till Rhendalen över den gamla staden Koblenz och vidare till en stad som heter Bingen. Fär-

den med helikoptern blev utflyktens behållning. Piloten låg c:a 50 meter över floden hela tiden och man såg verkligen att det var en dal man for fram i. I Bingen mötte två över-skeppningsbåtar omgjorda till turistfartyg. Med dessa gick färden åter mot Koblenz förbi den berömda Loreleiklippan. Rhendalen är mycket intressant särskilt då sträckan norr om Bingen, men närmare Koblenz finns inte mycket att se.

På kvällen laddade vi i »Sverige Ett», d v s Claes Gustavsson, Åke och jag ytterligare kolhydrater för stafetten med en dubbel spagetti och öl på en italiensk restaurang. Målet var guld.

Lördagsmorgon kom med sol och värme och nervtrådarna var spända som fiolsträngar. Jag skulle springa sträcka 1. När man väl fått kartan i hand lossnade allt som det brukar göra. Tog första lätt. Norges Sven Jacobsen ryckte till sig en ledning på 50 meter före mig. Jag såg sedan honom framför mig nästan hela tiden trots att vi inte hade samma

banan. Vid den åttonde av elva kontroller var jag ifatt och på väg till sista smet jag förbi. Jag växlade sedan över till Claes en sekund före Norge och 30 sekunder före Schweiz. Vid andra växel hade fältet tryckts ihop och det fanns 5 segeraspiranter, Schweiz med två lag och Sverige, Norge och Finland.

Vid andra radkontrollen stämplade Åke först med Schweiz 1 och Norge i hasorna.

Nu följde en fruktansvärt spännande kvart, den mest upphetsande jag varit med om någonsin.

Vid en förvarningskontroll 1,5 km före mål rapporteras Schweiz och Sverige först. Skall Åke klara farliga Max Horrsberger i spurt är den stora frågan. Plötsligt börjar norrmännen skrika stora segervrålet. Norge har missats vid förvarning och Tore Sagvolden kan löpa i mål helt ohotad. Det kändes som man blivit nedslagen av Muhammed Ali, inte för att vi fick silver, som Åke klarade före Schweiz, ty det var vi nöjda med, utan att ha guldchans och sedan bli slagen av ett lag som redan förlorat, det var grymt!

På kvällen var det först högtidlig prisutdelning med olympisk touch. Vi fick motta två mycket snygga silvermedaljer i blå-vita band. Det spelades nationalsånger, hölls tal och CISM-flaggan halades.

Efter prisutdelningen tog vi revansch på Norge i en ölhävningslandskamp under delegationschefernas överinseende. Kvällen fortsatte sedan med en mycket fin bankett, där bland annat Egyptens delegationschef höll tacktal till arrangören på arabiska.

Slutomdömet om tävlingen blev mycket fint. Tyskarna lyckades med allt sänar som med vädret under utflykten, men det har man överinseende med när allt tävlingstekniskt fungerar. Kamratskapet inom det svenska laget var mycket fint och den kontakt man fick med de andra lagen var mycket värdefull. En mycket fin vecka som man gärna skulle göra om tycker.....

..... Sören Jonsson

IDROTTE

Vid militärmästerskapet i bilorientering placerade sig K 3 på andra lagplats.

Vid milomästerskap i simning placerade sig K 3 lag på andra plats.

Två andraplacingar i lagtävling tyder på en bra bredd på idrotten. Målsättningen för idrotten vid regementet är att vinna lagtävling regementet är att vinna i lagtävlingarna.

5. skv tog även i likhet med fotbollen hem lagpriset i handboll.

RESULTAT

MM i bilorientering

Ind: 2. pl Fj Assar Lidén förare
Lt Sven-Åke Svensson
kartläsare
Lagtävl: 2. pl Fj A Lidén, Lt SÅ Svensson, fj T Lövgren, fj R Johansson

MiloM i simning

Lagtävl: 2. pl K 3

RegM AK

Befäl: 1. Kn Leif Gustafsson 3.skv
Vpl: 1. Vpl Jönsson 3. skv

Regementsmästare i bilorientering: Fj Roland Johansson, kartläsare fj Torsten Lövgren, förare

RegM Motor

1. Fj Torsten Lövgren, fj Roland Johansson

RegM Handboll

1:-5. skv
Vpl 5519 Eriksson, Broberg, Rohdin, Fredén, Ahl, Ardstedt, 5958 Karlsson, 5579 Johansson, Jeansson, Holmström och 6291 Andersson.

RegM Skidor 10 km

H 17	Vpl Karlsson	4. skv
H 21	Vpl Johansson	5. skv
H 35	Kn S Svensson	GU-bat
H 43	Fj S Låth	2. skv
H 50	Fj H Nilsson	Livskv
H 56	Fj Å Bäckman	Stabsavd

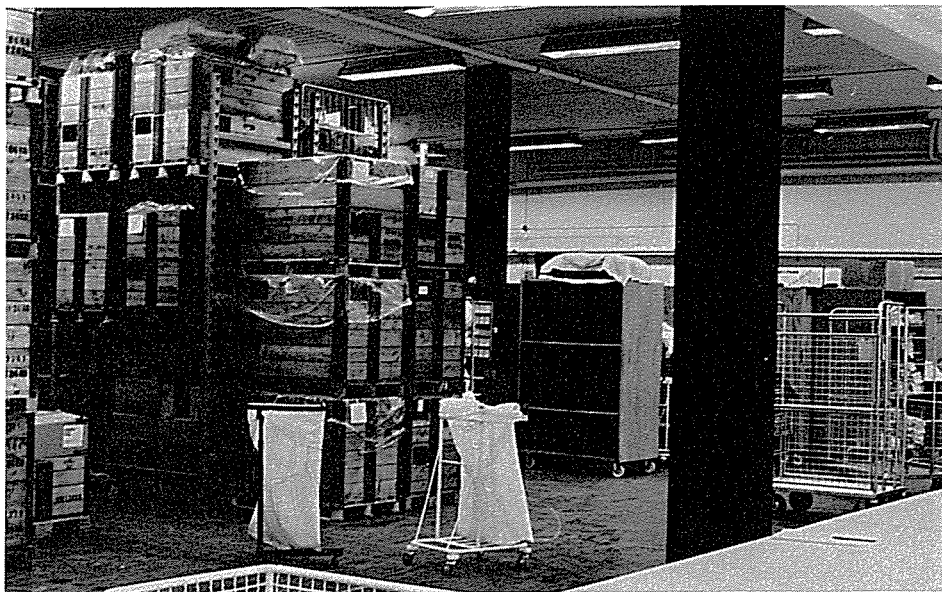
»Vi på... CUI, forts fr sid22

Björn Ahlin, S-E Wigskog och Bengt Pettersson är de som gör bilden fullständig av en servicefunktion, som går hand i hand med dem de är till för.

Det är som sagt bara att hoppas på att vi får behålla CUI på K 3, för var finns motsvarigheten?

Hur många gånger har man inte kommit efter stängningsdags och funnit att »open house» betyder mer än en sak!

Heders, flickor och pojkar!

Interiör från de ombyggda lokalerna.

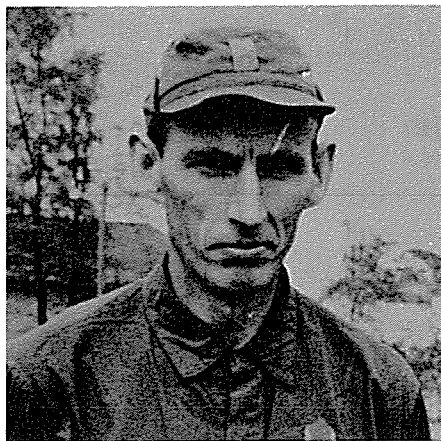
Ur gamla albumet

RegM Skidor 15 km

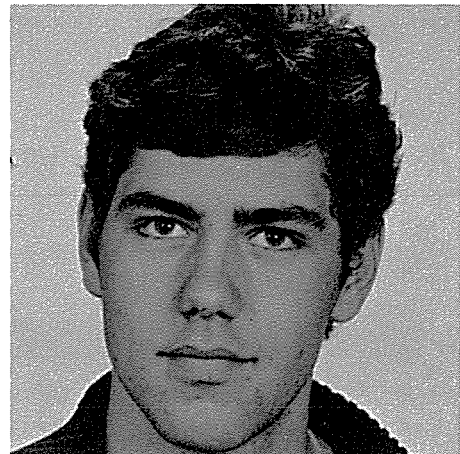
H 17	Vpl Holmström	5. skv
H 21	Vpl Johansson	5. skv

H 35	Mj C Bjerkhagen	2. skv
H 43	Fj S Låth	2. skv

Regementsmästare skidor 10 o 15 km klass H 50: Fj Henning Nilsson Livskv

H 50	Fj H Nilsson	Livskv
H 56	Fj Å Bäckman	Stabsavd

Regementsmästare skidor 15 km klass H 21: Vpl P Holmström, 5. skv

Kamratföreningens funktionärer i Överstyrelse och lokalföreningar

ÖVERSTYRELSEN

Ordf: C K 3

Sekr: Kn A G Karlsson
samt lokalordf

Skövde	Stockholm	Göteborg	Värmland	Skåne
Ordf: mj Stig Aaby-Ericsson Östergatan 27 541 00 SKÖVDE		rm Gomer Brunius Kyrkogatan 4 411 15 GÖTEBORG		ing Bengt Weimenhög Västgötagatan 21 252 52 HELSINGBORG
	Kabinettskammarherre Johan Treschow Målhammar 725 90 VÄSTERÅS		rm greve Claes Horn af Äminne Öjervik 681 12 ROTTNEROS	
Sekr: fj Rune Smedberg Bäckvägen 24 541 00 SKÖVDE		polisinsp Kar I Liberius Stuartsgatan 6 412 60 GÖTEBORG		saknas
	rm Stig Bendz Norrländsgatan 16 111 47 STOCKHOLM		disp Caj Fagerberg Finnmyrsgatan 11 654 69 KARLSTAD	

1 Nästa Nummer

INSIDES — Vem står i tur?

Skicka in ditt

Skicka in Ditt förslag till LIVHUSAREN !

Bland dem som gissar rätt lottar vi ut en

Fotoförstoring !

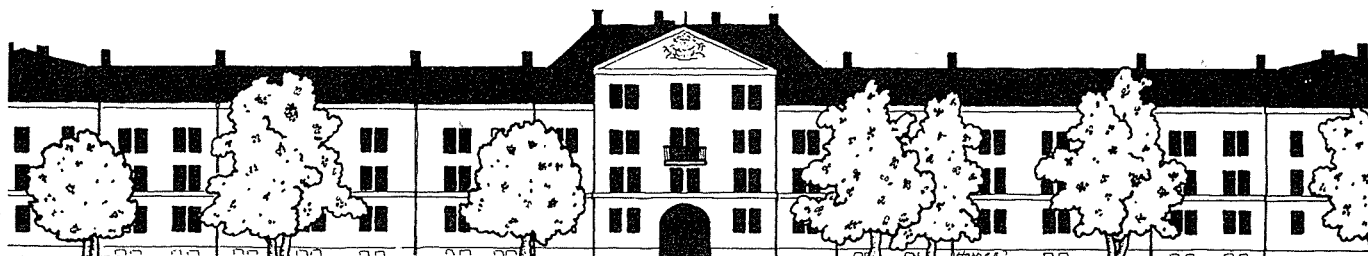
INSIDES

UNDSPOORT

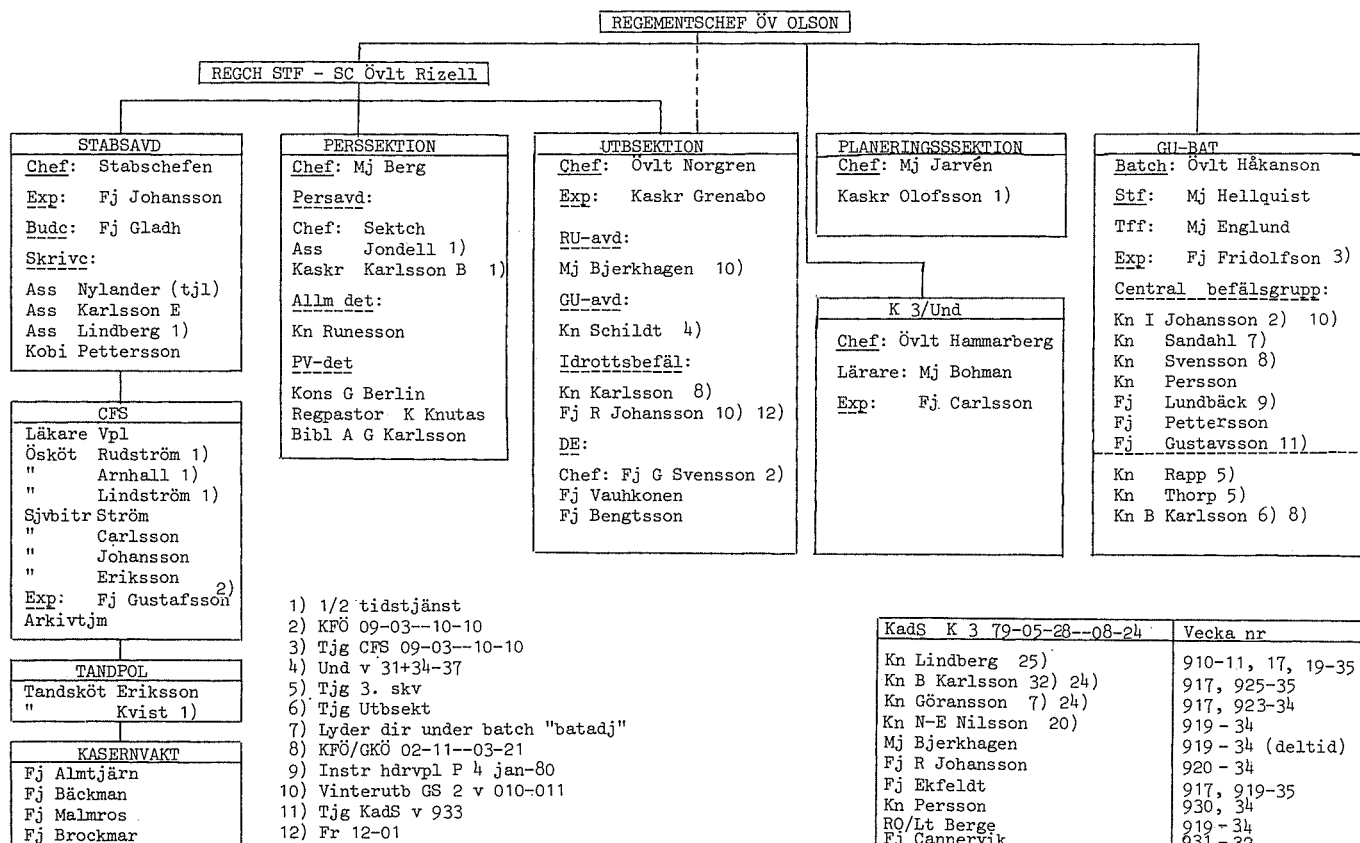
UNDSPOORT — Ny avdelning
med underrättelser från när och fjärran

PROFILEN — Vem skall vi profilera först?
Skicka in Ditt förslag till LIVHUSAREN !

PROFILEN

Organisation och befälsplaceringar 79-80

LIVSKVADRON	2. SKVADRON	3. SKVADRON	4. SKVADRON	5. SKVADRON
Kn Gustafsson 36)	Kn Forsberg	Kn Granqvist 19) 29)	Kn Tannerheim 18)	Kn A Johansson 36)
Fj Nilsson	Kn Asp 6) 36)	Kn Rapp	Kn Platerud 19) 36)	Fj Ekfeldt 10)
Fj Lundberg		Fj Lövgren	Fj Svenningsson 36)	
PBS	STABS-ORDPLUT	1. GRKPLUT	1. JÄGARPLUT	4. JÄGARPLUT
Kn Segell	Kn Löfvenholm 20) 36)	Kn Thorp	Kn N-E Nilsson 10) 20)	Lt Hallberg
Lt Ljungemo 9)	Fj CA Norström 3)	Fj B Johansson 2)	Lt Gunnehed 9) 36)	Serg Lindgren 36)
Fj Wester	Fj A Nilsson 15)	Fj Stävemyr 5)	Serg Svensson 12)	Serg Johansson 34)
	Fj Stensböll	Serg Svanberg 21)	Öfu Kari 1)	Öfu Nicklasson 28)
		Serg Thorsson 12) 26)		
PBS	TROSSPLUT	2. GRKPLUT	2. JÄGARPLUT	5. JÄGARPLUT
Kn Söderström 4)	Fj Låth	Lt Andersson 36)	Kn Areskough 20) 36)	Kn Waldén 8) 20) 36)
Fj Johnsson	Fj Lidén	Fj Åhsman	Lt Ramhöj 20) 36)	Lt Svensson 13) 27)
Asp Eriksson 35)	Fj Stieberth 16)	Serg Malm 26)	Serg Samuelsson 14) 32)	Lt Ingemarsson 9) 36)
	Serg Pettersson 17)		Öfu Lewenstedt 1)	Serg Fransson 14)
			Öfu Lind 28)	Öfu Andersson 1)
GS 1			3. JÄGARPLUT	6. JÄGARPLUT
Fj Petersson			Lt Borgh	Kn René 7) 33)
Fj Forsberg 36)			Fk Ignell	Lt Fischhaber 9) 36)
Serg Källström 12)			Fj R Johansson 10) 22)	Öfu Gustavsson 1)
Öfu Olsson 28)			37)	Öfu Persson 28)
			Öfu Gustavsson 28)	
TOLKPLUT				
Kn Wigholm 7) 24)				
RO/ Kn Roth v 23-35				
Serg Sandberg 14)				
Serg Cavalli-Björkman 26) 14)				

1) FK 84-02-11--05-30
 2) Lärare GS 2 05-28--06-21 samt 09-30--01-25
 3) Lärare FK 02-04--05-30
 4) FH fr 11-19
 5) FH fr 10-15
 6) FH 05-28--12-31 (ca)
 7) B-93 05-07--06-01
 8) KavKAS t o m 08-31
 9) KS t o m 09-28
 10) Även KadS K 3
 11) InfSS t o m 08-17
 12) AKS fr 10-09

13) TSR fr 10-09
 14) FGS fr 10-09
 15) RFK t o m 07-13
 16) Kurs T-54 06-06--06-21
 17) Kurs A-104 t ca 07-15
 18) InfKAS prel v 927-28
 19) AAK t o m 06-16
 20) TSR/TSK t o m 04-27
 21) TSP t o m 06-21
 22) Vinterutb GS 2 v 010-011
 23) Kurs A-17 09-17--10-12
 24) AAK fr 10-09

25) ASK fr 10-09
 26) FK t o m 05-23
 27) B-92 08-27--09-14
 28) QyP 08-28--05-31
 29) Okt 4 v UNTSO
 30) Und 08-20--09-18
 31) Und 10-08--10-30
 32) Kurs A-31 05-08--06-16
 33) A-122 10-08--10-30
 34) e 07-01
 35) 06-01--08-27
 36) KFÖ/GKÖ 02-11--03-21
 37) Utb/Idrott fr 12-01

